



ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

3. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 3.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-  
χῆς εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,  
ἠρυτομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο ΕΡΩΣ ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΕΚΛΟΓΑΣ ὑπὸ Luis Ulbach.— ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο  
ΝΟΘΟΣ. (μετὰ εἰκόνας, συνέχ.), μυθιστ. ERNEST DUBREUIL, μετάφρ. Σ. Τ.  
— Η ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ ὑπὸ Φρειδερίκου Σουλιέ, (συνέχεια).— Η ΔΕ-  
ΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ. μυθιστ. Α. Δουμα, (συνέχεια), μετάφρ. Δηλ.—  
Η ΘΡΑΥΣΘΕΙΣΙΑ ΚΙΘΑΡΑ.

ΕΤΗΘΕΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προσληρωτία :

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50  
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.  
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.



Αἱ φωναὶ ἔφθασαν εἰς τὰς ἀκοάς του. (σελ. 124).

Τὸ κατωτέρω δημοσιευόμενον διηγημάτιον, ἀπε-  
σπίασθη ἐκ τοῦ συγγράμματος τοῦ Luis Ulbach τοῦ  
ἐπιγραφομένου *L'amour moderne*, κοινωνικῆς μελέ-  
της ἐσγάτως ἐκδοθείσης μετὰ πολλοῦ θορύβου ἐν Γαλ-  
λίᾳ. Τὸ κεφάλαιον *L'amour dans les elections*,  
κατὰ λεπτομερειῶν τινων, ἃς ἐν μέρει ἀπέκοψεν ὁ κ.  
Γ. Δ. Ξενόπουλος, δὲν εἶνε νομιζόμεν ὅπως ζήνον καὶ  
πρὸς τὰ ἡμέτερα ἦθη. Σ. τ. Δ.

Ο ΕΡΩΣ ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΕΚΛΟΓΑΣ

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἐκλογῶν νομίζω ἀ-  
ναγκαῖον νὰ δώσω εἰς τοὺς ὑποψηφίους  
μῖαν καλὴν συμβουλήν, καὶ νὰ τοὺς προ-

φυλαξῶ οὕτως ἀπὸ λάθους παρομοίου  
πρὸς ἐκεῖνο εἰς τὸ ὁποῖον ὑπέπεσαν ὁ βα-  
ρῶνος Πωστονλὲν κατὰ τὴν τελευταίαν  
ἐκλογικὴν πάλην.

Δεν εἶνε εὐκαταφρόνητος, νομίζω, ἡ κατὰ  
τὰς ἐκλογὰς ἐπιτροπὴ τῶν γυναικῶν, προ-  
πάντων ἐν ταῖς ἐπαρχίαις. Ἀνακρητύττου-  
σαι δ' αἱ πανίσχυροι αὐταὶ ἐκλογεῖς τὸ  
δικαίωμα τῆς ψήφου, ἀγωνίζονται μόνον  
νὰ ποβᾶλλωσι τὴν θελκτικὸν πέπλον ὅστις  
περιβάλλει τὴν ἐκλογικὴν αὐτῶν ἰσχὺν  
καὶ ἐνέργειαν.

Πρὸς τί ἄρα γε νάνοιζωμεν πρὸς αὐτὰς  
τὰς θύρας τῶν βουλευτηρίων ὅταν ἔχωσι  
ἐλεύθερον τὸ σταδίον τῆς ἐνεργείας ἐν τῷ  
ἐστιατηρίῳ, ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἐν τῷ κοιτῶνι;  
πρὸς τί νὰ τὰς ἐξαναγκάσωμεν νὰ κατα-  
πονήσωσι φωνασκοῦσαι τὰ στήθη, ὅταν  
κατέχωσι τὸν παραπίθοντα ψιθυρισμόν,  
τὴν παρασύρουσαν σιωπὴν, τὸ μειδιάμα  
τὸ δεσμεῖον τὰς συνειδήσεις; Ἐὰν αἱ γυ-  
ναῖκες δὲν κυβερνώσιν ἐπὶ πλέον, τοῦτο  
εἶνε λάθος ἰδικῶν των. Δὲν εἶνε ἀνάγκη  
νὰ τύχωσιν ἐλευθερίων, διὰ νὰ δεσπάζωσιν

καὶ ἐν τῇ πολιτικῇ, ὅπως δεσποζῶσιν ἐν τῇ τέχνῃ· ἐν τῇ φιλολογίᾳ, ἐν τῇ κοινωνικῇ βίῳ, ἐν τῇ ἱστορίᾳ. Ἄνευ γυναικῶν τινῶν αἱ ἀναγράφουσι τὰ χρονικά τῆς Γαλλίας, μεγάλα ἱστορικά γεγονότα βεβαίως ἤθελον ἀποτύχει, ἀπὸ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς χώρας ὑπὸ τῆς Ἰωάννης Δ' Ἄρκ, μέχρι τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως, ἥτις τόσῳ ὀφείλει εἰς τὰς αἰθούσας τῶν φιλοσόφων ὅσον καὶ εἰς τὸ boudoir τῆς Μαρίας Ἀντωνέττης.

Αἱ σημεριναὶ ἐκλογαὶ θάποδῶσιν ὡς ἔχουσι προαποφασίσει αἱ γυναῖκες, καὶ ἔστω εἰς γνῶσιν τῶν ἀπίστων συζύγων καὶ τῶν κούφων ἐραστῶν· ἰδοὺ δὲ τίνος ἕνεκα ἡ ἐλαφρὰ διήγησις, ἣν παρατίθεμεν κατωτέρω, ἀποτελεῖ τὸ σοβαρότερον κεφάλαιον τῆς ἐκλογικῆς βιβλίου, ὡς σκοπούσα νὰ γνωρίσῃ ἡμῖν ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ ἰσχύει, τῇ ἀδυναμίᾳ, τῇ πανουργίᾳ καὶ τῇ ἀπλότῃ τὸ θῆλυ, οὐδ' ἄνευ τῶν ἀρρεν θὰ ἡγνῶει καὶ τὸ ἄλφα τῆς διπλωματικῆς τέχνης.

\*

Ὁ βαρῶνος Πωστονλὲν εἶχε κατανοήσει τὴν ἀλήθειαν ταύτην· ἐνόμιζεν ὡς ἐκ τούτου ὅτι εἰς μόνος διδάσκαλος δὲν ἐδύνατο νὰ τῷ ἀρκέσῃ, καὶ ἠκροῶτο ταῦτοχρόνως μετ' ἐνδελεχείας τῶν μαθημάτων τῆς βαρῶνης συζύγου του, καὶ τῆς δεσποινίδος Σοφίας Παπούτση, τῆς ἐπιλεγομένης κομησσης du Hameau, ἐρωμένης του.

Ἡ βαρῶνη κατεῖχε διαπρεπεστάτην ἐν τῷ τόπῳ τῆς θέσιν, ἔχαιρεν ἐντιμοστάτης φήμης, καὶ ἐπεβάλλετο διὰ τοῦ σεμνοῦ αὐτῆς ἤθους, τοῦ κατὰ τι μελαγχολικοῦ, τῶν εὐεργεσιῶν τῆς πρὸς τοὺς δυστυχεῖς, τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην ὀλίγου ἀρτοῦ, καὶ τὰς δυστυχεῖς, τὰς ἐχούσας ἀνάγκην ἐγεμύθου ἐμπιστοσύνης· ἡ περὶ αὐτῆς δόξα διετηρεῖτο ἀλώβητος καὶ μεγάλη, ὅλαι δ' αἱ συμπαθεῖς καρδίαι τοῦ τύπου ἐκείνου, ὅσαι εἶχον δοκιμάσει νὰ μαλαξῶσι τὴν αὐστηρότητά της, ἐκάλυπτον τὴν ἐκ τῆς ἀποτυχίας ἀγανάκτησιν ὑπὸ τὸ πρόσχημα λάλου ἐκτιμήσεως καὶ σεβασμοῦ, ἐπροθυμοποιούντο δὲ νὰ τὴν κηρύττωσιν ὡς ἀρετὴν ἀκατάδεκτον καὶ ἀνένδοτον, φοβούμενοι μὴ παρᾶσχωσιν εἰς τοὺς ἀντιζήλους τῶν ἐλπίδα ἐπιτυχίας.

Ἡ δεσποινὶς Σοφία Παπούτση ἦτο ἄλλοτε χορευτρία· ἀλλ' εἶχεν ἐγκαταλείψει τὸ θέατρον ἕνεκα σωματικοῦ τινος ἐξογκώματος, τὸ ὅποιον ἐνομίσθη μὲν κατ' ἀρχὰς τυχαῖον καὶ ἐφήμερον, ἀλλ' ἐπέμεινε ὑφιστάμενον καὶ μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς πρὸς τοκετὸν ἀπειτουμένης πρῆσβιας. Οἱ ἐκ τῶν φίλων τῆς εὐφυολογοῦντες ἔλεγον ὅτι ἐκ τοῦ *μαλιέτου* διετήρησε μόνον τὸν πρὸς τὸ *μαλιέτου* ἔρωτα· ἀλλ' ἐπειδὴ τὴν πρὸς τὸ θέατρον κλίσιν παρκετοῦσι συνήθως οὐχὶ μετὰ μεγάλης λύπης, ἡ Σοφία ἐπαρηγορήθη ταχέως, αἰσθανομένη βαρύτερον τὸ βαλάντιόν της, καθ' ὃν χρόνον ἐγένετο ἡττον ἐλαφρὰ. Ἐγκαθιδρύθη εἰς μικρὸν τινα κομψὸν πύργον, παρὰ τὸν πύργον τοῦ Πωστονλὲν· ἐπειδὴ δὲ κατελήφθη ὑπὸ συγγραφικῆς μανίας, ἔλαβεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐν ἀριστοκρα-

τικὸν ψευδῶνον· ἡ τοχειροτονήθη κομῆσσα διὰ νὰ ὑπογράψῃ δύο διηγήματα καὶ ἀντήλλαξε τὸ ἀκκλαιίσθητον ἐπώνυμον Παπούτση, πρὸς τὸ κομψόν, καὶ ἰδουλιανὸν καὶ μετρίοφρον du Hameau.

Ἐπαιζὼν καὶ διεσκεδάζων καθ' ἡμέραν καὶ ἐν τῷ πύργῳ τῆς κομησσης· εἶνε περιττὸν νὰ προσθέσωμέν τι περὶ τῆς διαφοράς τῶν ψυχαιωγῶν τὰς ὁποίας παρῆσαν εἰς τοὺς ἕξενους τῶν ἡ τε κομησσα καὶ ἡ βαρῶνη. Ἡ τελευταία, ἐμμένουσα ἐν ὑπερφροσύνῃ, ἤθελε νάγνωθῃ καθ' ὀλοκληρίαν τὴν Σοφίαν.

Ὁ βαρῶνος Πωστονλὲν ἦτο πλουσιώτατος, ζωηρότατος, δεξιότατος ἐν τῷ ἔρωτι, ἐν τῇ πολιτικῇ, ἐν παντὶ τέλος· ἦτο πλήρης στοργῆς πρὸς τὴν σύζυγόν του, καὶ λατρείας συμπεφυτολογικῆς πρὸς τὴν ἐρωμένην του· ὅταν δ' ὠνευρεῖτο τὴν πολιτικὴν του ἀνύψωσιν ἔβλεπεν αὐτὸν φερόμενον πρὸς τὴν δόξην ἐπὶ ἀρματος διασχιζόντος τὰ νέφη καὶ συρομένου ὑπὸ δύο περιστερῶν, ἡ μία τῶν ὁποίων ἔφερεν εἰς τὸν λαϊκὸν τὰς ἐρυθρὰς ταινίας, αἱ ἡγάπα ἰδίως ἡ κομησσα, καὶ ἡ ἄλλη τὰς κυκὰς αἱ ἐλάτρευεν ἡ βαρῶνη.

Κατὰ τὰς ἐκλογάς, διαμένων ἀκόμη ἐν Παρισίοις, ἕνεκα πολιτικῶν ἐργασιῶν, ἀλλὰ θέλων καὶ νὰ παρασκευάσῃ καὶ ἐν τῷ τόπῳ του ἐνωρὶς τὴν ὑπὲρ αὐτοῦ πλειονοψηφίαν, ἠναγκάσθη νὰ γράψῃ πρὸς τὰς δύο περιστερὰς τοῦ δύο ἐπιστολάς, διαφόρους μὲν κατὰ τὸ ὕφος, ἀλλ' ὁμοίας κατὰ τὴν πρόθεσιν.

Ἰδοὺ ἡ πρὸς τὴν κομησσαν ἐπιστολή.

«Προσφιλεστάτη μου Φωφῶ. Φαίνεται ὅτι ἡ πάλῃ θὰ ἦνε πεισματώδης εἰς τὴν ἐπαρχίαν μας. Θὰ κακίσωσι βεβαίως οἱ ἀντίπαλοι τὴν φιλελεύθερον πολιτικὴν μου καὶ εἰξέωρα καλῶς ὅτι ὁ Νομάρχης δὲν θὰ με ὑποστηρίξῃ ἀπὸ καλῆν του θέλησιν· πρόκειται τὸρα νὰ διασφαρῇ ὁ ἀνώτερος αὐτὸς ὑπάλληλος, νὰ παρασυστῇ εἰς κανὲν συμπόσιον, ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ὁποία ἀγαπᾷ, μὲ τὰ μειδιματά σου ἐκεῖνα τῶν ὁποίων τὸ θέλητρον μοὶ ἐφάνη πολλὰκις κατ' ἄξιν ἐκτιμῶν ὀφείλεις νὰ τον μεταχειρισθῆς μετὰ περινοίας καὶ σοβαρότητος· ἐάν δὲ ὁ κύριος φανῇ τολμηρὸς, ἔχω πολλὴν ἐμπιστοσύνην εἰς σέ, ὥστε νὰ ἦμαι πλέον ἢ βέλαιος ὅτι θὰ τὴν κρατήσῃς εἰς τὰ ὄρα τῆς, μέχρις οὐ λάθῃς τὴν ὑπόσχεσίν του, μετ' αὐτὴν δὲ τίποτε δὲν θὰ παραχωρήσῃς εἰς ὄφελος τοῦ ὑποσχεθέντος... Πρέπει ἐπίσης νὰ ἐμπνεύσῃς ἔρωτα εἰς τὸν εἰρηνοδίχην, καὶ νὰ προσπαθῆσῃς νὰ ἐνθουσιάζῃς τὸν συντάκτην τῆς «Φωνῆς τοῦ Λαοῦ.»

Ἐμ-πρὸς, ὦραί μου! Κάτω οἱ πέπλοι! Δείκνυε τοὺς ὤμους σου· διὰ νὰ τοὺς μεθύσῃς καλλίτερα, ὅταν θέλῃς νὰ περιπαίξῃς τὰ νευρὸσπαστά σου. Θέλω νὰ ὑπάρξῃς πράξις πάντοτε ἐστρωμένην ἐν τὸν πύργον. Σοὺ ἔχω ἀνοκτὸν ἀπερίοριστον λογαριασμόν διὰ τὰ συμπόσια, τὸν καλλωπισμὸν, τὴν ἐρωτοτροπίαν. Θέλω νὰ εἶμαι ὁ ἐκλεκτὸς τοῦ ἔρωτός σου· ὠδήγησον τὸν ἔρωτά σου εἰς κυνήγιον, ὦραί μου Ἄρτεμις, λάβε τὴν φάρετραν, δεῖξε ὀλίγον τὸν ὠραῖόν σου πόδα, τὴν θελακτικὴν σου κνήμην καὶ στέψε με ὡς βουλευτήν.

Χίλια φιλιὰ στὸ πηγουνάκι σου.»

Ἡ πρὸς τὴν βαρῶνην ἐπιστολή του ἦτο μὲν διάφορος τὸ περιεχόμενον, ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ αὕτη ὠνομάζετο Σοφία, ὁ σύζυγός της ἤρχιζε κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον:

Ἄγαπητὴ μου Φωφῶ, ἔχω ὑπὲρ ποτε ἀνάγκην τοῦ πνευμάτός σου. Εἰξέωρα ὅτι ὁ κληρὸς θὰ με πολεμήσῃ, διὰ τοῦτο εἶνε ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ ἴδῃς τὸν ἐπίσκοπον. Εἶνε ἄνθρωπος ὑπερήφα-

νος καὶ ἐκπλήσσειται ἕως ἡμεῶν ταχῶν μέχρι σήμερον ἐπισκέψῃς σου. Πρόσφορον εἰς αὐτὸν διὰ τὰ θύματα τῆς πλημυρίας 5,000 φράγκα, τὰ ὁποία θὰ σου ἀποδώσω δι' ἐνὸς ὠραίου περδεραιοῦ. Καλὸν θὰ ἦτο ἐπίσης νὰ προσκαλέσῃς εἰς γεῦμα τοὺς ἐφημερίους, τοὺς πρὸ μικροῦ συνελθόντας, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐτήσιας ταύτης Συνόδου. Εἰς γυναῖκα ὡς σέ, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ δίδῃ κανεὶς λεπτομερεῖς ὀδηγίας. Ἐχω πεποιθήσιν εἰς τὴν σύνεσίν σου, εἰς τὴν τέχνην σου, εἰς τὴν ἀρετὴν σου.

Ὅταν θὰ ἔλθω κατὰ τέλος αὐτῆς τῆς ἐβδομάδος, ἐπιθυμῶ νὰ εὗρω τὸ ἐδαφος καλῶς προπαρασκευασμένον. Εἰξέωρα καλῶς ὅτι ἐξ αἰτίας σου μόνον ἔχω τὴν φιλοδοξίαν· καὶ ἀφ' οὗ θέλῃς νὰ κατέχω πάντοτε δημοσίας θέσεις, θριάμβουσον, φιλόδοξος γυναι, ἐνεργοῦσα ὑπὲρ τοῦ θριάμβου μου! Σὲ ἀσπάζομαι θερμῶς ἐπὶ τοῦ μετώπου, ἄγγελέ μου!»

Αἱ δύο αὐταὶ ἐπιστολαί, τῶν ὁποίων οὔτε τὸ ὕφος, οὔτε τὴν ἠθικὴν, οὔτε τὴν τακτικὴν ἐκτιμῶ, ἐγράφησαν ταῦτοχρόνως καὶ ἀπεστάλησαν διὰ τοῦ αὐτοῦ ταχυδρομείου Ἄτυχως ὁ βαρῶνος ἔκαμε λάθος ὡς πρὸς τοὺς φακέλους καὶ ἡ Σοφία Παπούτση μετ' ἐκπλήξεως, καλυφθείσης ὑπὸ τὰ ἐρωτότροπα τῆς σειρήνης ἀκκίσματα, ἔλαβε διαταγὴν νὰ τρέξῃ εἰς κατὰκτησιν τοῦ ἐπισκόπου καὶ τῶν ἱερέων· ἀλλὰ πάλιν ἐν περιδέραιον 5,000 φράγκων ἤξιζε μίαν ἢ δύο λειτουργίας.

Μετ' ἀγανακτήσεως τὴν ὁποίαν ταχέως κατηύνασεν ἡ μεγάλη αὐτῆς ἐγκαρτέρησις, ἔμαθεν ἡ βαρῶνη ὅτι ὤφειλε νὰ δίδῃ συμπόσια καὶ δεῖπνα, νὰ ἐπιδεικνύῃ στήθη γυμνὰ καὶ κνήμας ἀποκεκαλυμμένας.

Εἶνε πιθανόν ὅτι ἀμφότεραι ἔλαβον γνῶσιν τοῦ ἐπισυμβάντος λάθους· ἀλλ' ἀμφότερα ἦσαν γυναῖκες καὶ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ παραιτηθῶσι τῆς ἐκδικήσεως καὶ νὰ μὴ δώσωσιν ἐν μάθημα εἰς τὸν ἀξίον διπλογράφον· ἐν ᾧ δ' ἀφ' ἐνὸς ἡ Σοφία περιεβάλλετο σεμνὸν μελαγχολίας ὕφος, φέρουσα τὰ πεντακισχίλια φράγκα πρὸς τὸν ἐπίσκοπον, ἡ βαρῶνη ἤρχισεν νὰ μὴ ἀελοπιζῇ πλέον τὸν Νομάρχην, ὁ ὁποῖος τῷ ὄντι τῷ ἐπώλει αἰσθήματα, νὰ ἐνθαρρύνῃ τὸν εἰρηνοδίχην, ὅστις ὀλίγα μόνον ἀπέτολμα, καὶ νὰ εὐφραίνῃ τὸν ἐφημεριδογράφον, ὅστις τὴν εὗρισκε τὸρα, κατὰ τὴν συνήθη φρᾶσιν τῶν μυθιστορημάτων, *liar en robe*.

Ὁ βαρῶνος ἔλαβε δύο ἐπιστολάς εἰς ἀπέντησιν· περιωρίζοντο μόνον αἱ γυναῖκες νὰ τον διαβεβαίωσωσιν ὅτι ἔκαμον πᾶν τὸ δυνατόν ὅπως τὸν εὐχαριστήσωσιν. Οὗτος δὲν ἀμφεβάλλε πλέον περὶ τῆς ἐπιτυχίας, γνωρίζων καλῶς καὶ τὴν γόνισαν ἰσχύιν τῆς ἐρωμένης του, καὶ τὴν παραδειγματικὴν εὐσέβειαν τῆς συζύγου του.

Ἄλλ' ὅταν ἀρίκετο ἐκ Παρισίων, ἡ πεποιθήσις του αὐτῇ ἐκλονίσθη· ἐγένετο δεκτὸς ἐν συμφωνίᾳ θηρευτικῶν κερμάτων, διότι ἡ σύζυγός του εἶχεν ἐκλάβει ὑπὸ σπουδαίαν ἐποψίν τὴν παρομοίωσίν του, καὶ ἐπαιξε πρόσωπον Ἄρτεμιδος. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐγευματίζον εὐθύμως ὁ Νομάρχης ἔφερον εἰς τὴν κομβιοδόχην ἀνθος ἀποσπασθὲν ἐκ τῆς ἀνθοδέσμης τῆς βαρῶνης, ὁ εἰρηνοδίχης εἶχε καταντήσῃ πλέον ἀνακρέοντιος, ἐν ᾧ ὁ ἐφημεριδογράφος ἐσχεδίαζε στίχους.

— Ἐχάθηκα! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ βα-

ρῶνος, μὴ τολμῶν νά πευθύνῃ οὐδέ τὴν ἐλαχίστην ἐρώτησιν.

Ἐτροβέζε πρὸς τὴν Σοφίαν Παπούτση ἡτο περιβεβλημένη ποδήρη ἐσθῆτα καὶ προήδρευε τῆς συνελεύσεως τῶν κληρικῶν τῆς ἐπαρχίας. Τὴν παρεκάλουν περὶ τῆς ἀποκαταστάσεως πτωχῶν τινος καὶ ἐναρέτου κόρης· ἐκείνη δ' ἐβεβαίωσε ὅτι ἤθελε φροντίσει καὶ περὶ τούτου· ἐν ἐνὶ λόγῳ ἐπικίριζε θυμωκτικῶς τὸ μέρος τῆς.

Πῶς νὰ περιγράψωμεν τὸν φόβον, καὶ τὴν ἀνησυχίαν τοῦ βαρῶνου; Ἦδη ἐφοβεῖτο σχεδὸν ἰσάκεις καὶ τὴν ἀποτυχίαν καὶ τὴν ἐπιτυχίαν. Ἐὰν ἐπετύγχανεν, ἡ σύζυγός του, ἐνθαρρυνόμενη ὑπὸ τοῦ εὐνοϊκοῦ ἀποτελέσματος, ἐδύνατο νὰ ἐρέσκηται καὶ τοῦ λοιποῦ εἰς τὰς τρυφεράς ἐκείνας ἐπισκέψεις. Ἐὰν ἀπετύγχανε θὰ ὑπέπιπτεν εἰς τοὺς σαρκασμοὺς τῆς ἐρωμένης του.

Ἄλλ' ἡ εὐτυχία του ὑπερέβη φαίνεται τὴν σύνεσίν του. Ἐπέτυχεν· ἐγένετο βουλευτής... πλὴν μόνον τοῦτο· ἡ σύζυγός του, ἰκανοποιημένη πλέον, ἐπενέφραζε τὴν ἐσθῆτα ὁ νομάρχης καὶ ὁ εἰρηνοδίκης ἀντικατεστάθησαν προσιδασθέντες· ὁ ἐφημεριδογράφος εἶνε reporter ἐν Πηρυσίαις.

Διάσπασις πλήρης ἠκολούθησεν εἴτα μεταξὺ τοῦ βαρῶνου καὶ τῆς κομῆσεως· εἶχε γαίνοι πλέον παρὰ πολὺ ἐλεήμων... ὥστε νὰ ἦνε τοιαύτη ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον δι' αὐτόν. Ἐθέληθη ἐκ τῆς συναναστροφῆς τῶν ἐφημεριῶν καὶ κατεγοητεύθη βλέπουσα ἐκείνην κάπως ἰσχύουσαν διὰ τῶν ἐλεημοσυνητῶν τῆς παρὰ τῷ κλήρῳ. Ὡστε ὁ βαρῶνος μόνον τὴν σύζυγόν του ἔχει τοῦ λοιποῦ νὰ γαπᾷ, ἀφ' οὗ ἡ ἐρωμένη του ἔπεσε μὲ τοὺς παπάδες καὶ τὸν ἐγκατέλειψεν.

Ἐκ τῆς ἱστορίας ταύτης μία μόνον ἀπομένει συμβουλή, σωτήριος διὰ τοὺς γράφοντας πολὺ καὶ ἔχοντας τὴν ὀλεθρίαν συνήθειαν νὰ δίδωσι τὸ αὐτὸ ὑποκοριστικὸν εἰς τε τὴν σύζυγον καὶ εἰς τὴν ἐρωμένην των. Ἐὰν ὁ βαρῶνος δὲν ἀπεκάλει τὰς δύο Σοφίας διὰ τοῦ αὐτοῦ χαιδευτικοῦ φωνῶν, θὰ ἔθετεν ἴσως ἄλλοιον τὰς ἐπιγραφὰς τῶν ἐπιστολῶν του, καὶ δὲν θ' ἀπεστερεῖτο οὕτως τοῦ μὴ νομίμου ἐκ τῶν ἐρώτων του. Εἶνε τῷ ὄντι ὥραϊον νὰ προσκολλᾶται κανεὶς εἰς τὴν σύζυγόν του καὶ νὰ τὴν λατρεύῃ, ἀλλ' ἐπίσης ταπεινωτικὸν διὰ τὴν φιλαυτίαν του, νὰ χάνῃ ἐρωμένην ἧτις τὸν καθίστα εὐτυχῆ. Προπάντων ὅταν ἦνε κανεὶς βουλευτής· εἶνε τόσῳ ἐκτεθειμένη εἰς τὸ σκῶμμα καὶ ἔχει τόσῳ ἀνάγκη γοήτρου ἢ θέσις του!

Ρ. Δ. Ε.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ  
ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ERNEST DUBREUIL

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

ΚΕ'

ΝΟΞ ἐν τῷ δάσει.

Ἡ εὐτολμος νέα, συμμορφωθείσα πρὸς τὰς ὁδηγίας τοῦ Γουλιέλμου, προὐχώρησε

μετὰ προφυλάξεως, ἀποφεύγουσα τοὺς ξηρούς κλάδους, οὔτινες ἐδύνατο νὰ προδώσωσιν αὐτήν.

Ὅτε δὲ εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὁδόν, τὴν ὁποίαν ὑπέδειξεν εἰς αὐτήν ὁ στρατιώτης, τότε ἐτάχυνεν φόβως τὸ βῆμα.

Ἡ καρδία τῆς ἐπαλλε βιαίως, τὸ δὲ πνευμά της ἦτο εἰς ἄκρον τεταραγμένον.

Ἦσθάνετο ὅτι ἐβάδιζε πρὸς τὴν ζωὴν καὶ ὅτι μυστηριώδης τις φωνὴ τῆ ἔλεγεν ὅτι, φεύγουσα τοὺς τόπους ἐκείνους, ἔφρευε κίνδυνον φοβερόν.

Ἦδη δὲν ἐφοβεῖτο πλέον μὴ ἐπανεύρωσι τὰ ἴχνη της.

Δὲν ἠκούετο οὐδ' ὁ ἐλάχιστος θόρυβος ἐκ τοῦ μέρους, ἐνθα ἦτο κατεσκευασμένη ἡ συνοδία τοῦ Ζιάκ. Οὐχ ἦττον εἰ καὶ ἡσθάνετο ἑαυτὴν καταβεβλημένην ὡς ἐκ τοῦ κόπου τῆς ὁδοπορίας καὶ τῶν συγκινήσεων, ἡ Ζολάνδη ἐσκέφθη ὅτι δὲν ἔπρεπε εἰς ἐτι ν' ἀναπαυθῆ πρὶν ἢ ἐτι μᾶλλον ἀπομακρυνθῆ ἐκ τοῦ μέρους, ὅπου ἴσταντο οἱ ἀπαγωγεῖς της. Ὅθεν ἐπανελάθε τὸν δρόμον της.

Ἄλλὰ πᾶρκατα ἡσθάνθη ἑαυτὴν ἐξησθενημένην· τὰ ὄρα της ἐβόμβουσαν ἀκυστῶς καὶ αἱ κνημαὶ της ἐκλονίζοντο ἐκ τῆς ἀδυναμίας. Ἡ δυστυχὴς νῆα ἐνόμισεν ὅτι ἔφθασεν ἡ ὑστάτη στιγμή της καὶ ἔπεσε σχεδὸν λιπόθυμος εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ.

Ἄλλὰ μόλις ἠγγίσε τὴν ὁδόν καὶ ἐνόμισεν ὅτι περιεκυκλώθη ἀμέσως ὑπὸ τῶν ἀπαισιῶν ἐκείνων σκιῶν καὶ φοβερῶν φαντασιῶν τῆς νυκτός, ἅτινα πλάττει ἡ φαντασία.

Οὐδεὶς βεβαίως, ὅσα γενναῖος καὶ ἂν ἦ, δὲν δύναται νὰ μὴν αἰσθανθῆ φρίκην, ἀκούων, ἐν ὥρᾳ νυκτός, τοὺς ἀπαισίους ἐκείνους καὶ θλιβεροὺς ἤχους τῶν δασῶν, οὔτινες, ἐν μέσῃ ἡμέρᾳ, ὑπὸ τὰς λαμπηράς τοῦ ἡλίου ἀκτίνας, καθηθύνουσι τὰ ὄρα αὐτοῦ! Ἀκούει τὸν ἀνεμὸν πνένοντα ἀναμέσον τῶν ἐνδρόμων καὶ νομίζει ὅτι εἶνε στεναχμῶν ψυχῆς πεπονημένης καὶ θρηνοῦσης, τὸν δὲ φλοῖσθον τοῦ ρύκκος ἐκλαμβάνει ὡς ἀνθρωπίνους οἰμωγὰς. Τὰ εὐτυχῆ καὶ ἀθῶα ἐκείνα ὄντα, ἅτινα, ἐν πλήρει ἡμέρᾳ, διαγελῶντα, πετῶσιν ἀπὸ ἀνθους εἰς ἀνθος. κρύπτονται κατὰ τὴν ὥραν ταύτην, ἀντικαθίσταμενα ὑπὸ τῶν βουβούνητων ἐκείνων ἐντόμων, ἀφανῶν, ἀγνώστων, ἀοράτων. Ἡ φύσις σύμπασα πληροῦται ὑπὸ τῶν θλιβερῶν κραυγῶν τοῦ φρόνου καὶ τῶν ἀπαισιῶν κριγῶν τοῦ νυκτοκόρακος.

Ἡ Ζολάνδη, καταβεβλημένη ὑπὸ τοῦ πόνου καὶ τοῦ κόπου, παρῆλαε τὸν ἥρεμον καὶ γλυκὺν βίον, δὲν διῆγεν ἐν τῇ κρύπτῃ της, μετὰ τῆς οἰκτρῆς ἡδῆ θέσεώς της, καὶ ἐφρικίασεν. Ἡ καταιγίς, ἡ ἐν τῇ ἀθῶα καρδίᾳ της ἐκραγεῖσα, τοσοῦτον εἶχε καταβάλλει αὐτήν, ὥστε· ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

Καὶ ἡ δυστυχὴς νῆα κατηρᾶτο τὴν στιγμήν, καθ' ἣν ἐγενήθη, καὶ ἠρώτα ἑαυτὴν στεναζούσα ἂν θὰ ἐπανάδη ἐν τῷ μυροβόλῳ δωματίῳ της τὸν προσφιλῆ πατέρα της καὶ ἂν θ' ἀκούσῃ καὶ πάλιν τὴν γλυκεῖαν τοῦ Ὀλιβιέρου φωνήν.

Τοῦ Ὀλιβιέρου!

Φεῦ! ἡ σκέψις αὕτη κατεσπάρασσε τὴν καρδίαν της!

Νὰ νομίση αὐτὸν μὲ τὸ ἀασπράπτον βλέμμα του, μὲ τὸ οὐράνιον μειδιάματά του, ὡς ἄγγελον, κατελόντα ἐξ οὐρανοῦ δι' αὐτήν καὶ μόνην, καὶ νὰ μὴ ἦνε εἰ μὴ εἰς ἀπχετῶν, εἰς προδότης, ὁ ἀθλιέστερος τῶν ἀνθρώπων!...

Ὡ! Θεέ! ἦτο ἀδύνατον...

Καὶ πῶς! ὅτε λοιπὸν ἐκάλυπτεν αὐτήν διὰ τῶν θωπειῶν του καὶ τῶν φιλημάτων του, ὅτε ὠρκίζετο αὐτῇ αἰωνίαν ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν, ἐψεύδετο!

Εἰσῆλθε λοιπὸν παρ' αὐτῆ οὐχὶ ὡς ἐραστής, ἀλλ' ὡς ἀθλιος κατάσκοπος, ἐξαγοράσας τὸν ἔρωτά της διὰ τοῦ ψεύδους καὶ τῆς ἀτιμίας!...

Ὅχι!...

Καὶ ὅμως!... ἴσως εἶχε δίκαιον ὁ ἀρχων Δὲ Ζιάκ.

Τίνι τρόπῳ ἐδυνήθη ν' ἀνακαλύψῃ αὐτὴν ἡ βασίλισσα;

Πῶς ἄλλως ἢ διὰ τῆς προδοσίας;

Εἰς τὴν ιδέαν ταύτην ὁ νοῦς της ἐσκοτιζέτο καὶ ἡ καρδία της κατεσπαράσσετο ἀνιλεῶς.

Ἦτο ἄρα γε ἀληθές;... ἢ ὄχι;

Σκληρὰ ἀμφιβολία! σκληροτέρα ἔτι καὶ αὐτῆς τῆς ἀληθείας!

Καὶ εἰς τὴν ιδέαν ὅτι ὁ Ὀλιβιέρου ἦτο πράγματι ἔνοχος, ἠρώτα τότε ἑαυτὴν κατὰ τι ἄρα γε τῷ ἔπταισεν· ἢ μᾶλλον, ὅποιον ἔγκλημα διέπραξε, τὸ ὅποιον δὲν ἐγνώριζεν αὐτῇ, τὸ ἀθῶον πλάσμα, ὅπως ὁ Θεὸς τιμωρήσῃ αὐτήν τοσοῦτον σκληρῶς καὶ ἀναξίως;

Καὶ ὁ πατήρ της;... αὐτός, ὁ τόσῳ ἀγαθός, τοῦ ὁποίου τὸ ἄγριον καὶ τραχὺ βλέμμα, ὅσας τὴν ἐβλεπεν, ἐπληροῦτο ἀγάπης καὶ τρυφερότητος, τί θὰ ἐγένετο, εὐρίσκων, κατὰ τὴν ἐπάνοδόν του, τὴν οἰκίαν ἔρημον; Καὶ ἡ Μεριέμ, ἡ δυστυχὴς τροφὸς της, ἧτις τὴν ἀνέθρεψε καὶ ἧτις πολλάκις διὰ τοῦ νεύματος τῆς ὠμολόγησεν ὅτι θ' ἀπέθνησκεν ἂν ἀπεχωρίζετο αὐτῆς... τί θὰ ἐγένετο καὶ αὐτῆ;

Φεῦ! αἱ σκέψεις αὐταὶ κατεβασάνιζον τὸ πνευμά της.

Καὶ πάντα ταῦτα ὑπέφερον ἐξ αἰτίας ἐκείνου, εἰς τὸν ὅποιον εἶχε δώσει ὀλόκληρον τὴν καρδίαν της ἀνευ φόβου, ἀνευ τύψεως συνειδότος, διότι τὸν ἐνόμιζεν εἰλικρινῆ!...

Χεῖμαρρος δακρύων κατέκλυσε τοὺς ὠραίους ὀφθαλμούς της. Πάραυτα δὲ ἡσθάνθη τὴν καρδίαν της ἀντακουφισθεῖσαν καὶ, γονυπετήσασα, ἤγειρε τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ἀπέτεινε εἰς τὸν Ὑψίστον προσευχὴν, τὴν ὁποίαν ἄγγελοι, οὐρανόθεν καταβάντες, ἔφερον εἰς τοὺς πόδας Αὐτοῦ.

Μετὰ δὲ τοῦτο, ἡ Ζολάνδη ἀνέλαβε τὰς δυνάμεις της.

Καὶ τότε ἠννόησε ποῦ εὐρίσκετο καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ μεταβῆ τὸ ταχύτερον εἰς τὸ χωρίον ἐκεῖνο, περὶ τοῦ ὁποίου ἀνέφερον εἰς αὐτήν ὁ Γουλιέλμος. Ἐκεῖ δὲ, χάρις εἰς ὀλίγα χρήματα, ἅτινα εὐτυχῶς εἶχεν ἐν τῷ θυλακίῳ της, θὰ εὐρίσκε χωρικόν

τινα, ὅπως ἄδηγήσῃ αὐτὴν εἰς Παρισίους. Καί, διὰ βήματος εὐσταθοῦς, ἐπανελάβε τὸν δρόμον της.

Μετὰ ἐνὸς τετάρτου ὁδοιπορίαν ἐσταμάτησε φρικιώσα.

Ἐνόμισεν ὅτι δὲν ἠκολούθησε καλῶς τὰς ὁδηγίας τοῦ στρατιώτου.

— Ὡ! ἀνέκραξεν ἀπορούσα καὶ φέρουσα μετὰ τρόμου τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπον, δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον! . . . Θεέ μου, εὐσπλαγχνίσου με! . . . δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον! . . .

Ἡ δυστυχὴς νέα προσεπάθησε τότε νὰ συγκεντρώσῃ τὰς ἀναμνήσεις της.

— Ἄς ἴδωμεν! εἶπεν, μοὶ ὠμίλησε περὶ ἐνὸς δρόμου . . . δεξιά . . . Ὁ δρόμος οὗτος εἶνε βεβαίως αὐτός, εἰς τὸν ὅποιον εὐρίσκομαι τῶρα . . . Ἄλλ' ἔπειτα; . . . ἔπειτα; Μοὶ εἶπε, νομίζω, περὶ ἐνὸς σταυροδρομίου . . . ναί . . . ἐνθυμοῦμαι καλῶς . . . περὶ ἐνὸς σταυροδρομίου . . . Ἄλλὰ νομίζω ὅτι τὸ διήλθον . . . καὶ ἔπειτα, εἰς αὐτὸ τὸ σταυροδρόμιον ἔν σημείον θὰ μοὶ ἐδείκνυε τὸν δρόμον . . . Ἄλλὰ τὸ σημεῖον αὐτό . . . αὐτὸ τὸ σημεῖον . . . ποῖον εἶνε; Ἄχ! Θεέ μου! Θεέ μου! . . . δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον, δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον! . . .

Ἐσιώπησε καὶ μετὰ τινα στιγμὴν, ἡ δυστυχὴς νέα, ὡσεὶ ἀπολέσασα τὸ λογικόν, ἔβαλε γέλωτα φοβερόν, ὅμοιον πρὸς βρυχηθὸν τίγρεως.

— Ἄχ! τὴν φορὰν ταύτην καὶ ὁ Θεὸς μ' ἐγκαταλείπει! . . . ἀνέκραξε στεναζάσα βαθέως.

Καί, ἀγνοοῦσα ποῦ διευθύνεται, ὤρμησεν ἐντὸς τοῦ κατηραμένου δάσους καὶ ἔτρεχεν, ἔτρεχεν ἀπελπισ ἐν τῷ μέσῳ ἀπειρῶν κλάδων καὶ ἀναριθμητῶν ἀκανθῶν, αἵτινες μετέβηλον εἰς ράκη τὴν ἐσθῆτά της.

Ἐνόμιζεν ὅτι κατεδιώκετο ὑπὸ ἀγρίων θηρίων καὶ ὅτι ἠσθάνετο ὀπισθὲν της τὴν φοβερὰν πνοὴν των. Καὶ ἔτρεχεν, ἔτρεχε πάντοτε.

Ἄλλ' ἀίφνης, στρέψασα τὸ βλέμμα ὀπισθὲν της, ἐνόμισεν ὅτι εἶδεν σκιάς ἀλλοκότους, ἀκολουθοῦσας αὐτὴν καὶ ἰσταμένας, ὁσάκις αὕτη ἴστατο.

Τὰ ὄτα της ἐδόμβουν ἐκ τῶν ἀγρίων γελώτων τῶν φαντασμάτων.

Καὶ ἔτρεχεν, ἔτρεχε πάντοτε.

Καὶ τὰ φάσματα ἠκολούθουν αὐτὴν κατὰ βῆμα.

Ἄλλὰ μέγας τις κλάδος δένδρου ἤρπασε τὴν ἐσθῆτά της καὶ ἀνεχαίτισε τὴν πορείαν της.

— Σ' ἐπιάσκαμεν ἐπὶ τέλους, Ζολάνδη! . . . ἐφώνησαν τὰ φάσματα.

— Τώρα! τώρα! θὰ ἰδῆτε . . . εἶπεν ἡ Ζολάνδη γελῶσα.

Καί, δι' ἐνὸς τεραστίου ἄλματος, ἀπεσάσθη τοῦ κλάδου καὶ ἐπήδησε χάνδακά τινα, ἐνώπιον αὐτῆς εὐρεθέντα.

Αἶφνης, μεταξὺ τοῦ πυκνοῦ ἐκείνου σκότους, εἶδε μεμακρυσμένον τι καὶ ὑποτρέμον φῶς.

Τὸ ἐνστικτὸν ἐκεῖνο, ὅπερ οὐδέποτε ἐγκαταλείπει τὸν ἄνθρωπον, ἐπανάγαγεν αὐτὴν εἰς τὸ λογικόν της καὶ πάραυτα ἠν-

νόησεν ὅτι τὸ ὑποτρέμον ἐκεῖνο φῶς ἦτο ἡ θεία Πρόνοια, ἣτις ἐπεφάνετο, ἀποδιώκουσα σκιάς καὶ φαντάσματα.

— Περίμενέ με . . . περίμενέ με, ἐπιθύρῃσεν ἡ δυστυχὴς νέα διὰ φωνῆς ἀσθενοῦς καὶ κλαυθυμρᾶς.

Καί, καταβαλοῦσα πᾶσαν προσπάθειαν, διηυθύνθη πρὸς τὸν εὐέλπιδα ἐκεῖνον φάρον.

Ἄλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ἐπλησίαζε πρὸς αὐτόν, ἐνόμισεν ὅτι ἡ κεφαλὴ της διερρήγνυτο.

Ἐρρηξε κραυγὴν γοερὰν καὶ ἔπεσε λιπόθυμος κατὰ γῆς.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐπεφάνη ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος ἡ σελήνη, τὴν ὁποίαν μέχρι τοῦδε ἐκάλυπτον νέφη πυκνά, καὶ ἐφώτισε νέον τινά, φέροντα ἀλλόκοτον ἔνδυμα καὶ συλλέγοντα, εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων ἀπὸ τῆς Ζολάνδης, διάφορα φυτὰ, ἐφ' ὅσον τῷ ἐπέτρπε τοῦτο τὸ ὄχρον φῶς τοῦ μεγαλοπρεποῦς τῆς νυκτὸς ἀστέρος· εἶτα, ἀφοῦ ἀπέκοπτεν αὐτὰ καὶ ἐπρόφερον ἀσυναρτήτους τινὰς καὶ ἀκατανοήτους λέξεις, ἔθετεν αὐτὰ ἐντὸς σάκκου τινός, ἀνηρημένου ἐπὶ τῆς ζώνης του.

Εἰς τὰς κραυγὰς τῆς νέας, ὁ ἀγνώστος ὤρμησε πρὸς αὐτὴν.

— Σώσατέ με! . . . σώσατέ με! ἐπιθύρῃσεν ἡ Ζολάνδη διὰ φωνῆς ἐσβεσμένης.

— Μὴ φοβεῖσαι καθόλου, νέα μου, ἀπήντησεν ὁ ἀγνώστος γαλλιστί, ἀλλ' εἰς προφορὰν λαρυγγώδη, στηριζοῦ εἰς ἐμέ. Ὁ Νασίμ θὰ σε προστατεύσῃ, ὁ Νασίμ εἶναι πανίσχυρος. Ἐρχοῦ! . . .

Καὶ ἔσυρε τὴν νέαν, σχεδὸν ἡμιθανῆ, ἀναμέσον τῶν θάμνων.

## ΚΓ'

### Ὁ Νασίμ.

Ὁ νέος, τὸν ὅποιον ἡ θεία Πρόνοια ἀπέστειλε πρὸς σωτηρίαν τῆς Ζολάνδης, ἦτο ἀρχηγὸς πλανωμένης τινὸς ἐταιρίας, ἀποτελουμένης ἐκ Βοεμῶν, καλουμένων οὕτω, διότι οἱ πρῶτοι τῆς φυλῆς ταύτης, οἵτινες μετηνάστευσαν εἰς Γαλλίαν, ἦλθον ἐκ τῆς Βοεμίας.

Οὐδεμία φυλὴ, ὅσον αὕτη, δὲν ἀπησχόλησε τοσοῦτον τοὺς σοφοὺς τῆς γῆς:

Ἄλλοι μὲν ἰσχυρίσθησαν ὅτι κατὰγονται ἐξ Αἰγύπτου· ἄλλοι δὲ ἐκ τῆς πόλεως Θιγγάρας, ἐν Μεσοποταμίᾳ, ἐξ ἧς οἱ νεώτεροι ἐπωνόμασαν αὐτοὺς Ἀθιγγάνους. Πλεῖστοι δὲ ὑπέθεσαν αὐτοὺς Ταρτάρους, διωχθέντας ἐκ τῆς Ἀσίας ὑπὸ τοῦ Ταμερλάνου.

Σήμερον τὸ ζήτημα τοῦτο εἶνε λελυμένον.

Οἱ βοεμοὶ οὗτοί εἰσιν ἀπόγονοι τῶν παριῶν τοῦ Ἰνδοσταν. Τὴν δὲ γνώμην ταύτην ἀπαντες ἤδη παρεδέχθησαν, διότι πραγματικῶς ἡ ὀρειχάλκινος ὄψις των, ἡ μέλαινα κόμη των, τὸ βαθὺ καὶ μυστηριώδες βλέμμα των προδίδουσιν ἀπαράλλακτον τὸν ἰνδικὸν τύπον.

Καὶ αὕτη ἔτι ἡ γλῶσσά των εἶνε ἀναλλοίωτος, ὡς βεβαίως τοῦτο ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἐβέρ, ὅστις συνήντησεν, εἰς τὰς ὀχθὰς τοῦ Γάγγου, φυλὴν τινα παριῶν πε-

ριπλανωμένων καὶ ὀμιλούντων γλῶσσαν, ὅμοιαν σχεδὸν ἐκείνῃ, ἣν ὀμιλοῦσι καὶ οἱ βοεμοὶ τῆς Εὐρώπης.

Ἡ ἱστορικὴ αὕτη παρέκβασις δὲν πιστεύομεν νὰ ἐξερεθίσῃ τοὺς σοφοὺς ἐθνολόγους καὶ ἱστοριογράφους.

Προσθέτομεν δ' ἐνταῦθα ὅτι ἡ φυλὴ αὕτη ἐγίνωσκε τὴν τέχνην τοῦ ἀναγινώσκειν ἐν ταῖς χερσὶ τὸ μέλλον καὶ τοῦ παρασκευάζειν ποτὰ τινα τοῦ ἔρωτος.

Ἡ ἐταιρία τοῦ Νασίμ εἶχεν ἐγκατασταθῆ ἀπὸ τινος χρόνου ἐν Γαλλίᾳ.

Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν διέμενον ἐν Παρισίαις· ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ Παρισηνοὶ ὀλίγον φροντίζουσι περὶ τῆς βοτανικῆς καὶ τῆς ἀστρολογίας, οἱ ἀρχηγοὶ αὐτῆς, ὁ Νασίμ καὶ ἡ Μίρσκα, ἡ μήτηρ του, ἠννόησαν πάραυτα ὅτι ἡ ἐν Παρισίαις διαμονὴ των ἦτο κινδυνώδης καὶ ἀπεράσιαν νὰ ἐγκαταλείψωσι τὴν πρωτεύουσαν καὶ νὰ μεταβῶσιν εἰς τὰς ἐπαρχίας, ἐνθα ἐδύναντο ν' ἀπολαμβάνωσι πλείωτερα.

Ὅθεν, μετοικήσαντες ἀμέσως, κατεσκήνωσαν ἐν πρῶτοις εἰς τὸ δάσος Λινά, πλησίον τῆς Τουραίνης.

Οἱ ὑπήκοοι τοῦ Νασίμ, ἐξασκοῦντος ἐπ' αὐτῶν κυριαρχικὴν, οὕτως εἶπεν ἐξουσίαν, ἦσαν ἐν ὄλῳ τεσσαράκοντα, ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες.

Προσέτι δὲ εἶχον καὶ δέκα πέντε ἐν ὄλῳ τέκνα, ἅτινα καθ' ὄλην τὴν ἡμέραν περιεφέροντο τὰς σκηνάς, βράκένδυτα καὶ κλαυθυμρῖζοντα.

Πάντες οὗτοι ἔζων δι' ἀλλοκότων καὶ βρωμερῶν τροφῶν· ἀλώπηκες, ἀκανθόχοιροι, σκίουροι καὶ γαλαῖ ἦσαν τὰ κυριώτερα αὐτῶν φαγητὰ.

Ἐπινον δὲ ὕδωρ, ὁσάκις εὕρισκον, γάλα, ὁσάκις εἶχον, καὶ οἶνον, ὁσάκις ἐκλεπτον.

Πάντες δ' οὗτοι ἐθεώρουν ἐξυτοῦς εὐτυχεῖς.

Εἶχον δίκαιον ἢ ἀδικον;

Ἄγνοῶ.

Τὸ φῶς, ὅπερ ἡ Ζολάνδη παρετήρησεν, ἦτο μικρὰς τινος λαμπάδος, καιομένης καθ' ἐκάστην νύκτα ἐνώπιον τῆς σκηνῆς τοῦ ἀρχηγοῦ.

Τὸ φῶς τοῦτο, ὅπερ ἐσβύνετο μόνον τὴν πρῶτην, ἦτο ἀπόδειξις ὅτι ὁ ἀρχηγὸς ἐπηγρύπνει πάντοτε περὶ τῆς ἡσυχίας τῶν ὑπηκόων του.

Δυστυχῶς ὁμῶς, ὅπως καὶ ἄλλα ἐπὶ τοῦ κόσμου πράγματα, ὁ ἀρχικὸς σκοπὸς τοῦ φωτὸς ἐκείνου ὀλίγον κατ' ὀλίγον μετεβλήθη οὕτως, ὡς τε ἐξηκολούθουν μὲν, κατ' ἔθος, ν' ἀνάπτωσιν αὐτὸ ἀπέναντι τῆς βασιλικῆς σκηνῆς, ἀλλ' ὁ βασιλεὺς ἀφινε τὴν λαμπάδα καιομένην καὶ ἐκοιμάτο ἡσυχῶς, ἐκτὸς ἐν ἦτο ἠναγκασμένος, ὅπως πρὸ ὀλίγου εἶδομεν αὐτόν, νὰ μεταβῆ νύκτωρ εἰς τὰ δάση πρὸς συλλογὴν διαφόρων χόρτων καὶ φυτῶν, ἀναγκαίων διὰ τὴν παρασκευὴν τῶν ἐρωτικῶν ποτῶν.

Ὁ κλάδος οὗτος τῆς βοεμικῆς ἐπιστήμης ἦτο πραγματικῶς ἐιδικός.

Πεπρωκισμένους διὰ καλλονῆς ἀνδρικής καὶ διὰ πνεύματος λεπτοῦ καὶ ὀξυτάτου, ὁ Νασίμ, πεποικῶς εἰς τὸν ἄκρον σεβασμόν, τὸν ὅποιον ἐδείκνυον εἰς αὐτόν οἱ γέ-

ροντες, εις τὸν φόβον, ὃν ἐνεποίει ἡ παρυσία του εἰς τοὺς ἀνδρας καὶ εἰς τὸν περιπαθῆ θαυμασμόν, τὸν ὅποιον ἐνέπνεεν εἰς τὰς γυναῖκας, ἐδύνατο νὰ θεωρῆ τὴν θέσιν του, ὡς ἀρχηγῶ, στηριζομένην ἐπὶ βάσεων ἀδιαρρήκτων.

Καὶ ὄντως.

Ἐνεκα δὲ τούτου, ὁ νέος βοεμὸς ἐκυριεύετο, εἶπερ τις ἄλλος, ὑπὸ τῶν ὄρητικῶν παθῶν τῆς φυλῆς του, οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον ἀναβάλλων τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἐπιθυμιῶν του.

Τὸ κύριον αὐτοῦ πάθος ἦτο ὁ ἔρωσ.

Οὐχὶ ὁ ἔρωσ ἐκεῖνος, ὁ ἀγνός καὶ εὐγενής, ἀλλ' ὁ χαμερπῆς καὶ κτηνώδης ἔρωσ...

Ὁ ἀγριος οὗτος νέος, ὁσάκις ἤθελε, καθίστα τὸ βλέμμα του τοσοῦτον τρυφερόν, ὥστε ἐδύνατο νὰ καταπλήξῃ καὶ αὐτὸν τὸν ἀρχοντα Ζιάκ, καὶ αὐτὴν τὴν βασίλισσαν Ἰσαβέλλαν.

Ἐπὶ πλεόν δὲ ἦτο ἀπόγονος ἐπισήμου οικογενείας· ὁ πατὴρ του εἶχεν ἀπαγχονισθῆ ἐνθρόνως, ὡς ἔλεγεν.

Ἐνθρόνος τῶ ὄντι καταγωγῆ.

Ἄν δὲ παρετήρει τις τὴν μητέρα του, τὴν Μίρσκα, γραίαν κακὸτροπον καὶ δύσμορπον, ἔκθαμβος θὰ ἠρώτα ἐαυτὸν πῶς ἐκ τοιοῦτου ἀθλίου στελέχους ἀνεβλάστησε τοιαύτη ὥραία παραφυάς.

Τοιοῦτος ἐν συντόμῳ ἦτο ὁ νέος, εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ὁποίου περιέπεσεν ἡ Ζολάνδη.

Ἐντὸς δώδεκα ἐν ὄλῳ σκηνῶν, ἐστημένων κυκλειδῶς, κατώκουν οἱ περιπλανώμενοι οὗτοι βοεμοί· ἀκριβῶς δ' ἐν τῷ μέσῳ τῶν σκηνῶν ὑπῆρχε περιβολός τις ξύλινος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐνηυλίζοντο ὄρνιθές τινες, εἰκοσι πρόβατα, δύο ἵπποι, αἰγές τινες καὶ μία ἀγελάς.

Αἱ σκηναὶ τοῦ Νασίμ καὶ τῆς Μίρσκας ἐξήρχοντο τῆς διαμέτρου τοῦ κύκλου.

Ἡ ἠὼς εἶχεν ἤδη ἀρχίσει νὰ ὑποφώσκῃ.

Φθάσας πλησίον τῆς σκηνῆς τῆς μητρὸς του, ὁ Νασίμ ἔστη.

— Μητέρα, κοιμᾶσαι; ἠρώτησε βοεμιστί.

Βραγχνώδης τις φωνὴ ἠκούσθη ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς σκηνῆς.

— Εἶσαι σὺ, Νασίμ;

— Ναι, μητέρα.

— Τί με θέλεις; μήπως ἐβγήκεν ὁ ἥλιος ἀκόμη; ἢ μήπως εἶμεθα γιὰ ταξίδι;

— Ὅχι, μητέρα... Σοῦ φέρνω ἕνα πτωχὸ κορίτσι ἀπ' αὐτὰ τὰ μέρη, ὅπου ἤυρα εἰς τὸ δάσος ἔπιθαμμένον σχεδὸν ἀπὸ τὴν πείναν καὶ ἀπὸ τὴν δίψαν. Ἐ! θέλεις νὰ τὴν φιλοξενήσωμεν;

— Τί μ' ἐρωτᾷς; δὲν εἶσαι σὺ ἀρχηγός; ἀπήντησε τραχέως ἡ γραία βοεμῆ.

— Ὅχι, εἶσαι σὺ, δὲν εἶμαι ἐγὼ, μητέρα, τὸ ἠξυεῖς, ἀπήντησεν ὁ νέος.

— Καλὰ, ἔστω... εἶπεν ἡ Μίρσκα, κυλακευθεῖσα εἰς τοὺς λόγους τούτους τοῦ υἱοῦ της. Ἄς ἔμβῃ εἰς τὴν σκηνὴν τῆς Μίρσκας αὐτὸ τὸ κορίτσι. Ἡ Μίρσκα δὲν ἀρνῆθηκε ποτὲ της οὔτε ψωμί εἰς τὸν πεινασμένον, οὔτε νερὸν εἰς τὸν διψασμένον.

Καί, ταῦτα εἰπούσα, ἐξῆλθε τῆς σκηνῆς της καὶ παρετήρησε περιέργως τὴν Ζολάνδην, τρέμουσαν ἐκ τοῦ πυρετοῦ, ὅστις εἶχε καταλάβει αὐτήν.

— Κυρία... ἔλεος!... εἶπε διὰ φωνῆς ἀσθενοῦς ἡ δυστυχῆς νέκ.

Ἡ Μίρσκα ἐξεπλάγη, ἰδρύσα τοιαύτην καλλονήν.

— Εἶνε ὥραία!... πολὺ ὥραία!... ἐψιθύρισε μετὰ παραδόξου μειδιάματος.

Καί, στραφεῖσα πρὸς τὸν Νασίμ, ἔρριψεν ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα πλήρες ἐπιδοκιμασίας.

Εἶτα δέ, ἀποταθεῖσα πρὸς τὴν Ζολάνδην.

— Ἐλα, κόρη μου, εἶπεν αὐτῇ, διὰ διεφθαρμένης γαλλικῆς γλώσσης, εἰς ἣν ἀνεμίγνυε καὶ λέξεις βοεμικῆς, ἔλα ν' ἀναπαυθῆς εἰς τὸ πτωχὸν ἀσυλον τῆς γραίης Μίρσκας· μολονότι σεῖς μᾶς ἐχθρεύεσθε δυνατὰ, μᾶς κτυπάτε σὰν τὰ σκυλιὰ καὶ μᾶς κρεμάτε εἰς τὰ δένδρα σὰν τοὺς κλέπτας, ἐμεῖς ὅμως ὅλα τὰ λησμονοῦμε καὶ σεῖς φιλοξενοῦμε εἰς τὴν ἀνάγκην σας. Ἐμβαλοῖπόν μετὰ καὶ καλῶς ἤλθεσ, κόρη μου.

Καί, λαβοῦσα τὴν Ζολάνδην ἐκ τῆς χειρὸς, εἰσήγαγεν αὐτὴν ἐντὸς τῆς σκηνῆς της καὶ ἔδειξεν αὐτῇ διὰ τῆς χειρὸς τὴν κλίνην της, ἢ μάλλον εἶπεν μέγαν τινα σάκκον πλήρη ἀχύρων, ὅστις ἐχρησίμευεν αὐτῇ ὡς κλίνη.

— Ἴδου τὸ κρεβάτι μου... σοῦ τὸ δίνω.

— Ἄχ! κυρία... ἐψιθύρισε ἡ Ζολάνδη.

— Δὲν εἶνε καλόν, ἐπανελάβεν ἡ Μίρσκα, καί, ἂν κρίνῃ κάνεις ἀπὸ τὴν ἀσπράδα τῶν χειρῶν σου, θὰ εἶχες καλλίτερον εἰς τὸ σπῆτι τοῦ πατέρα σου... Ἄλλὰ τί νὰ σοῦ κάμω;... εἶμεθα πολὺ πτωχοί!... Νά! ὁ ἥλιος κεντρώνει ὀλονένα... καὶ θὰ πάω νὰ βοσκῶ τὰ γίδια μου... Κοιμήσου χωρὶς κἀνένα φόβον, κορίτσι μου, δὲν θὰ σου ταραξῆ κανεὶς τὸν ὕπνον σου. Ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγαις ὥραις, θὰ γυρίσω μετὰ τὰ κορίτσια τῆς συντροφιάς μας γιὰ νὰ ἰδῶ τί κάνεις καὶ θὰ σοῦ φέρω ἕνα γιαιτρικὸ γιὰ νὰ ταπεινώσῃ τὴν θέρμη.

Ἡ Ζολάνδη ἐσιώπη· δὲν ἐδύνατο ἐκ τῆς ἀδυναμίας οὐδὲ λέξιν ν' ἀρθρώσῃ.

Ἐπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

## Ἡ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ

ΥΠΟ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΥ ΣΟΥΛΙΕ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

— Ναι, ναι, ἐψιθύρισαν ἄπαντες.

— Ὁρκίσθητι, Φιαβίλα, εἶπεν ὁ Φαβιάνης μετ' ὑψηλοφροσύνης, ὀρκίσθητι ὅτι θὰ μὲ φονεύσῃς ἂν προδώσω τοὺς ὄρκους μου, διότι καὶ ἐγὼ θὰ ὀρκισθῶ ὅτι θὰ σὲ φονεύσω ἂν προδώσῃς τοὺς ἰδικούς σου.

— Σὺ δύνασαι, ἀνέκραξεν ἡ Φιαβίλα, καὶ θὰ ἤμην ἀξία, ἀλλὰ σέ.

— Φοβεῖσαι μὴ γέινω προδότης; ἀπεκρίθη πάραυτα ὁ Φαβιάνης. Ἴδέ, τοὺς κάμνεις ν' ἀμφιβάλουν περὶ ἐμοῦ.

— Ἄ! ἂν τὸ πρᾶγμα ἔχει οὕτως, ἀπεκρίθη ἡ μαρκησία... τὸ ὀρκίζομαι!

Τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις προέφερε μετὰ παραδόξου τρόμου, χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ τὸ συμπληρωτικὸν βλέμμα τοῦ

Σπάφα, ἐν ᾧ ὑπερέβαλε μετὰ μεγίστου κόπου τὴν γυναικείαν ἀδυναμίαν της, ἵνα εἶπῃ τὸν τρομερὸν ἐκεῖνον λόγον.

Πάραυτα ὁ Σπάφας ἐξήγησε πρὸς τὸν Φαβιάνην τὸ ἀπόκρυφον τῆς διακλαδίσεως τοῦ καρβοναρισμοῦ, τοῦτέστι τὸν ὀργανισμόν τῶν συνωμοτῶν εἰς συνελύσεις ἐκ δέκα προσώπων ἐκάστης ἀποτελουμένης, ὧν ἐκάστη εἶχε καὶ ἀντιπρόσωπον εἰς ἀνωτέραν συνέλευσιν, ἀποτελουμένην ἐκ δέκα κατωτέρων συνελύσεων· ἡ ἀνωτέρα αὕτη συνέλευσις εἶχε καὶ αὕτη ἕνα ἀντιπρόσωπον εἰς συνέλευσιν ἀνωτέρου βαθμοῦ, ἀποτελουμένην ὁμοίως ἐκ δέκα ἀντιπροσώπων ἀνωτέρων συνελύσεων· τοιοῦτοτρόπως δὲ ἀπὸ βαθμίδος εἰς βαθμίδα, κατέληγον ὅλα εἰς τὴν ὑπερτάτην συνέλευσιν δέκα προσώπων, κρατοῦσαν εἰς χεῖρας τῆς ἄπαντα τὰ νήματα τῆς ἐταιρείας, χωρὶς ποτε οὐδεὶς τῶν καρβονάρων νὰ δύναται νὰ γνωρίξῃ περισσοτέρους τῶν δέκα ὁκτώ ἐκ τῶν συνεταίρων τούτων, ἥτοι μόνον τὴν συνέλευσιν ἣς ἀπετέλει μέρος καὶ ἐκείνην πρὸς ἣν ἦτο ἀντιπρόσωπος. Μετὰ τὴν ἐξήγησιν ταύτην ὁ Σπάφας εἶπε πρὸς τὸν Φαβιάνην τὰς πόλεις, μεθ' ὧν διετέλουν εἰς συνηνοήσεις καὶ τοὺς ἀνδρας ἐφ' ὧν ἐβασίζοντο, εἶτα δὲ τὰ συντάγματα ὅπου ὑπῆρχον ἑταῖροι ἀξιοματικοὶ ἢ στρατιῶται, τέλος δὲ τῶ ἐξεμυστηρεύθη τὸ ἀπόκρυφον τῆς σκευωρίας ἐκείνης, ἥτις περιεκάλυπτε τὴν Ἰταλίαν, δίκην δικτύου.

— Τώρα, εἶπεν ὁ Σπάφας, εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς εἰσήλθε εἰς τὸ κέντρον τῆς ἐταιρείας ταύτης ἥτις θὰ σώσῃ τὴν πατρίδα. Θὰ ἦσαι ὁ ἀντιπρόσωπός μας πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς ἡμῶν τῆς Γαλλίας. Μὴ λησμονεῖς ὅτι εἰς μίαν εἰδοποίησίν σου, ἡ Ἰταλία θὰ ἐγερθῆ ὀλόκληρος. Προπαρασκεύασεν εἰς αὐτὴν στηρίγματα εἰς τὰ φίλα κράτη, ἡμεῖς δὲ θὰ κάμωμεν τὸ ὄνομά σου σημεῖον τῆς ἀναστάσεως τῆς ἐλευθερίας. Τώρα μένει νὰ μάθῃς μεταξὺ ὁποίων εὐρίσκειαι.

Τότε κατὰ πρώτην φοράν ὁ Φαβιάνης παρετήρησε τοὺς περικυκλῶντας αὐτὸν ἀνδρας. Ἄπαντες σχεδὸν ἔφερον ἐνδυμασίαν ἀλλείων καὶ ἐργατῶν, ὅτε ὅμως ὁ Σπάφας ἐπλησίασε τὸν Φαβιάνην πρὸς ἕνα ἕκαστον ἀλληλοδιαδόχως διὰ ν' ἀνταλλάξῃ οὗτος μετ' αὐτῶν τὰ σημεῖα τῆς ἀναγνωρίσεως τῶν καρβονάρων, ἀντὶ τραχέων καὶ τυλωδῶν χειρῶν, ὡς ἐκεῖνος ἐνόμιζεν ὅτι θὰ ἐγγίση, ἀντὶ σκοτεινῶν ὀνομάτων ἅτινα ἐνόμιζε ν' ἀκούσῃ, συνήντησε χεῖρας μαρτυρούσας ἀργίαν καὶ ἤκουσεν ὀνόματα κατέχοντα τὴν προσοχὴν τῆς Ἰταλίας ἀπάσης, ἥτοι διασήμους δικηγόρους, ποιητὰς, ζωγράφους, μουσικούς καὶ πρίγκηπας. Ὁ Φαβιάνης τότε μόνον ἐνόησε τὸ ἀπειρον τοῦ καθήκοντος αὐτοῦ καὶ τῆς ἐμπιστοσύνης ἣν τῷ ἔδιδον, συνεκινήθη δὲ τοσοῦτον βαθεῶς ὥστε ἀνέκραξε.

— Μάλιστα, Κύριοι, ναι, τὸ ὀρκίζομαι! θὰ ἀπελευθερώσωμεν τὴν πατρίδα, ἀπολεσθῆτω δὲ ὁ ἀτιμὸς ὅστις θὰ προδώσῃ τὸν ὄρκον, ὃν ὀρκίσθη μετὰξὺ ἡμῶν!

Πάραυτα σχεδὸν ἠκούσθη παρὰ τοῦ σίρ Ἐρρίκου ἐλαφρὸν σημεῖον, πρὸς ὃ ὁ Σπάφας ἀπήντησεν εὐθὺς. Τοῦ πλοιαρίου πλη-

σιάσαντος, ὁ Φαβιάνης, ἡ σύζυγός του καὶ ὁ Ζαφαρίνος εἰσῆλθον εἰς αὐτὸ καὶ τοῦτο ἀπεμακρύνθη ταχέως, ἐν ᾧ οἱ συνωμοταὶ μετὰ τινὰς λέξεις ἀνταλλαγείσας ἀλλήλοις διεσκοπίσθησαν, ἀφέντες μόνον τὸν Σπάφην ἐπὶ τῆς ἀκτῆς, ἐνθα διέμειναν ἐπὶ πολὺ, ἀκίνητος θεωρῶν τὴν θάλασσαν. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ βλέμμα του, σοβαρὸν συνήθως, ἐγένετο γλυκὺ καὶ μελαγχολικόν, δάκρυα δὲ τινὰ ἐφάνησαν ἐπ' ὀλίγον ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν του. Ἡ καρδία του ἦτο συνεσφιγμένη, ἀλλὰ μὴ θέλων νὰ κλαύσῃ, ὠμίλει χαμηλοφώνως, ὡσεὶ νὰ ἐφοβεῖτο μὴ ἀκουσθῆ. Ἴδου δὲ τί ἔλεγε·

Ἀπέλθετε ἀμόρτεροι, ἀπέλθετ' εἰς εἰρήνην !  
Τὸ ἰδικόν μου στάδιον ἐγὼ ἔχω τελειώσῃ.  
Ὁ εἰς τὸ πνεῦμα μ' ἤρπασεν, ὁ ἄλλος τὴν γαλήνην !  
Σ' ἡγάπων· γίναν ὡς ἐμὲ ὀλίγοι ἀγαπῶσι.  
Τὸ περρωμένον διὰ σέ μὲ εἶχε προορίσῃ.  
Πλὴν ἐσὺ! ἡγάπας ἕτερον καὶ σοῦ τὸν ἔχω δῶσῃ.  
Ἔ νεί! ἂν ἡ εἴμη σου τὴν πόλιν καταπλήσῃ.  
Πρὸς τοῦτο ἔχω τὴν ἐμὴν εἰς βόρβρον κυλίσῃ.  
Ἦ πλοῖα, ἄπερ φέρετε αὐτοὺς εἰς παραλίαν.  
Ὅπου ὁ ἔρωσ με ζῶν τούς προσδοκᾷ εὐδῶν,  
Ἄμ' ἀποδῶσιν εἰς τὴν γῆν αἰσίως τῆς Γαλλίας,  
Τὴν πτῆσιν θ' ἀναλάβητε καὶ πάλιν κινδυνώσῃ.  
Ἄλλ' ἴσως τότε θάλασσα θὰ βρέμη καὶ θ' ἀφρίξῃ  
Καὶ τὰ πλεῦρά σας ἀγρίον τὸ κύμα θὰ ραπίξῃ.  
Θὰ καταρρίψῃ τὸν ἰσὸν τὸν ὑψηλὸν καὶ γαῦρον  
Τὰ σιδῆρά σας σώματα θὰ τὰ σπαράξῃ λαῦρον.  
Καὶ θὰ σθεσθῆ ὡς ὄνειρον ἡ ἐνδοξὸς σας εἴμη  
Καὶ ἐν ἀκτῇ θὰ σήκωνται τὰ ξύλα σας ἐρίμη.  
Ἄγ! οὕτως ἴσως ἂν ποτὲ κ' ἐκείνοι ἐπιστρέψουν  
Ὅπως μ' ὦραϊον στέφανον τὸ μέτωπόν των στέψουν,  
Θὰ μένουν ἐκ τοῦ βίου μου τοῦ θρούσαντος ἐν πόνους  
Ἄσσημα μόνον κόκκαλα εἰς πρόποδας ἀγχόντης.

Τί ἐσῆμαινον οἱ παραδόξοι οὗτοι λόγοι;  
Ἴδου ἡ μόνη ἐξήγησις αὐτῶν.

Ὁ Σπάφης ἦτο ὠραῖος νεανίας εἰκοσιπενταετής, ἀνατραφεὶς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κόμητος Πελλίκου, ὅστις τὸν εἶχε φέρῃ, παιδίον ἔτι. ἕκ τινος εἰς Ῥώμην ταξειδίου του. Οὐδεὶς ἐγνώριζέ τι περὶ τῆς οικογενείας του καὶ ἐν τούτοις, ἀκουσίως τοῦ ὀνόματός του, δὲν ἐπίστευον αὐτὸν Ἴταλόν. Ἄλλως τε καὶ αὐτὸς συνέτειεν εἰς τὸ πιθανόν τῆς διαδόσεως ταύτης, διότι ἡ κόμη του ἦτο ξανθὴ, τὸ δέρμα του λευκόν καὶ ῥόδινον, οἱ ὀφθαλμοὶ του κυανοῖ, ὡς καὶ ἡ συστολή του καὶ τὸ διακριτικόν τῶν κινήσεων καὶ τρόπων του ἐδήλουν αὐτὸν ξένον μετὰ τῶν Νεαπολιτανῶν συντρόφων του, τῶν ἐχόντων μελαγχροινὸν τὸ δέρμα, μέλαιναν κόμην, μεγαλάνω φωνὴν καὶ ζωηρὰν τὴν χειρονομίαν. Ἐν τούτοις ὁ Σπάφης, ἀνατραφεὶς ἐν Ἰταλίᾳ, ἡγάπα ταύτην ὡς πατρίδα του, καίτοι οὐδεμίαν ψυχὴν εὔρε μετὰ τῶν συμπολιτῶν του συμφωνοῦσαν μὲ τὴν ἰδικήν του. Δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἡγάπα τὴν γῆν, τὸν οὐρανόν, τὴν θάλασσαν τῆς Νεαπόλεως, ὅτι ἡγάπα τὸ ὄνομά της, τὴν δόξαν της καὶ τὴν ἐλευθερίαν της, ἀλλὰ δὲν ἡγάπα τοὺς Ἴταλοὺς. Ὡν ποιητής, ὠμίλει τὴν ποιητικὴν τῆς Ἰταλίας γλῶσσαν κάλλιον παντὸς ἄλλου, εἰς τὴν γλῶσσαν δὲ ταύτην ἐνεπίστευετο βαθείας καὶ σοβαρὰς σκέψεις. Διὰ τοῦτο, ἐξ ἀμοιβαίου ὀρμεμφύτου, οἱ σύντροφοί του δὲν ἔτρεπον πρὸς αὐτὸν σταθερὰν φιλίαν. Ἐν τῇ πολιτικῇ, ἡ σταθερότης καὶ τὸ θάρρος τοῦ Σπάφα εἰλκυσαν πρὸς αὐτὸν τὴν γενικὴν ὑπόληψιν ἀπάντων τῶν συμμεριζομένων τὰς γνώμας αὐτοῦ, ἀλλ' ἡ ὑπόληψις αὐτῆ ἐστερεῖτο τοῦ

ἐνθουσιασμοῦ ὃν θὰ ἐγένετο ἡ ἀθλιωτέρα ἡχώδης καὶ νεαπολιτανὴ κομπορημοσύνη. Οὐδεὶς ἤρνεϊτο ὅτι ἐπραξε πλείονα παντὸς ἄλλου, ἀλλὰ καὶ οὐδεὶς ἐξέλεγε τοῦτον ἀρχηγόν. Διηύθυνε τὰ ἀπόκρυφα συμβούλια τῶν καρβονᾶρων, καίπερ μὴ εὐρισκόμενος ἐν τῇ πρώτῃ θέσει. Τὴν πρώτην ταύτην θέσιν ἔδωκεν εἰς ἕτερον μὴ ὄντα ἀντάξιον αὐτοῦ οὔτε ὡς πρὸς τὴν γονιμότητα τῶν μέσων, οὔτε ὡς πρὸς τὴν καρτερίαν τοῦ θάρρους, ἀλλ' ἐκεῖνος ἀνήκεν εἰς ὑψηλότεραν τάξιν, διότι ἐκόσμηε τὰς πράξεις του μὲ ἀγερῶχους λόγους, μὲ ἡρωϊκὰς χειρονομίας καὶ ἐνώπιον τοῦ φίλου τῶν θεαμάτων λαοῦ ἐκεῖνου ἐγνώριζε νὰ φέρηται ὅπως ἤρρεσκεν αὐτῷ, δι' ὃ προετίμων τοῦτον τοῦ ἀπλοῦ καὶ αὐστηροῦ ἀντιπάλου του.

Διὰ τὴν ὅμως ὁ Σπάφης παρεχώρησε πρὸς τὸν Φαβιάνην τὸ πρόσωπον τοῦτο, ὅπερ μόνος ἦτο ἱκανὸς νὰ ἐκπληρώσῃ; Διότι ὁ βίος τοῦ Σπάφα δύο μόνον ἐλπίδας εἶχε νὰ σώσῃ τὴν πατρίδα καὶ ν' ἀγαπηθῆ ὑπὸ μιᾶς γυναικός. Διὰ τὴν δευτέραν ταύτην ἐλπίδα δὲν θὰ ἐγκατελίμπανε τὴν πρώτην, ἀλλ' ἠθέλησε νὰ τὴν πραγματοποιήσῃ μόνος, ἵνα φανῆ μέγας καὶ ἐντιμὸς εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκείνης ἧς ἤρατο. Ὅτε ὅμως ἡ Φιαβίλα συνήντησε τὸν Φαβιάνην, ἠσθάνθη ὅτι ἀπέθνησκεν ἐν ἑαυτῷ ἡ ἐλπίς τῆς ἰδίας αὐτοῦ εὐτυχίας καὶ ἔκτοτε ἀφοσιωθεὶς εἰς μόνην τὴν πατρίδα, ἀνεζήτησε τὰ καλλίτερα μέσα ἵνα τὴν ὑπηρετήσῃ. Ὁ Πέλλικος, τὸ εἰδῶλον τῆς Νεαπόλεως, δὲν ἐζῆ πλέον, δι' ὃ ἔπρεπε νὰ δώσῃ νέον εἰδῶλον εἰς τὴν δημοσίαν εὐνοίαν, ὃ δὲ γαμβρὸς τοῦ Πελλίκου ὑπ' ὄλας τὰς ἐπὶ οὐραίας ἐφάνη ὢν ὁ καταλλήλοτος διὰ τοῦτο τοῦ. Ἄλλως τε ὁ Φαβιάνης κατεῖχε καὶ φυσικὰ πλεονεκτήματα ἅτινα ἐπεβέβησαν, διότι ἦτο ὠραῖος, γενναῖος, ὠμίλει θαρραλέως, ἐξήπτετο εἰς τοὺς ἰδίους λόγους του καὶ ἐνεθουσίᾳ ὑπὸ τὰς σκέψεις του, οἱ ὀφθαλμοὶ του δὲ ἀπήστραπτον καὶ ἐφέρετο τέλος ὡς γνήσιος Ἴταλός.

Οἱ ἀκούοντες τότε τὸν Φαβιάνην ἠκολούθουν φρενητιωδῶς τὴν ζωηρὰν καὶ ἐνθουσιώδη εὐγλωττίαν του, καὶ ἂν ἔτι αὐτὴν τοὺς ἔβρε πρὸς τινὰ ἄβυσσον. Τοῦναντίον ὅμως ὁ Σπάφης; ἐγκλείων τούτους ἐντὸς ἀκλονήτου κύκλου αὐστηρᾶς λογικῆς, ἐστενοχωρεῖ τὰς ὀρμὰς τῆς φαντασίας των καὶ ἂν ἐπὶ τέλους τοὺς ἐπειθε, δὲν τοὺς κατέπειθεν ὅμως.

Ἡ Φιαβίλα ἦτο φλογερὰ καὶ ἀδύνατος Ἰταλὶς δούλη καὶ κυρίαρχος τοῦ συζύγου της, λατρεύουσα αὐτὸν διὰ τοῦ ἔρωτος ἐκεῖνου τοῦ ἀπειθουμένου πρὸς τὴν καλλονὴν, πρὸς τὸ πνεῦμα, πρὸς τὸ θάρρος καὶ ὁ ὅποιος ἀπόλλυται μεθ' ὄλου ἐκεῖνου ὅπερ ἐνέπνευσε. Δι' ὃ οὐδέποτε παρετήρησε τὸν Σπάφην, διότι οὗτος οὐδὲν προτέρημα του ἐπεδειξάτο εἰς τὸν γενικὸν θαυμασμόν, ἠγνοεῖ δὲ τὸν ἔρωτά του διότι ἐκεῖνος τὴν ἡγάπησε μὲ τὴν ὑπερηφανίαν κατωτέρας θέσεως. Ἐμειδίασεν εἰς τὴν πρώτην τοῦ Φαβιάνην λέξιν καὶ δὲν ἐνόησε τοῦ Σπάφα τὰ μελαγχολικὰ βλέμματα. Οὗτος, ὃν ἡ παράδοξος φύσις του ἔριπτε παρακαίρως ἐν τῷ κόσμῳ ἐν ᾧ ἔζη, ἀξίζων πλέον τῶν

μεγαλειτέρων ἀνδρῶν καὶ ἀπολαύων ὀλιγώτερων τῶν μικροτέρων, εὐκόλως ἀπηλείσθη τοῦ ἔρωτός σου καὶ ὑπετάγη ἀγογγύστως εἰς τὴν τύχην του. Εὐκόλως ἠδύνετο νὰ κάμῃ τὸν Πέλλικον ἵν' ἀποφασίσῃ νὰ τῷ δώσῃ τὴν θυγατέρα του, ἀλλ' ὅμως τὴν παρεχώρησε πρὸς τὸν ἀντιπάλον του διότι εἶδεν ὅτι ὁ γάμος ἐκεῖνος ἦτο ὁ ἔρωσ καὶ ἡ εὐτυχία τῆς Φιαβίλας. Ἔθεσε τὸν Φαβιάνην εἰς τὴν ἀνωτάτην θέσιν τῆς γενικῆς κινήσεως, διότι ἐπίστευεν ὅτι ἡ σωτηρία τῆς πατρίδος θὰ ἤρχετο μᾶλλον εἰς τὸ ἀκουσμα τῆς φωνῆς αὐτοῦ, καὶ εὐχερῶς παρητήθη τοῦ σταδίου του ὅτε ἡ ἀμοιβὴ ἦν ἐπεζήτητὶ τῷ διεξέφυγεν.

Ἐν τούτοις ἡ ἡμέρα ἐπῆλθεν, ἐν ᾧ περιεπλανᾶτο ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ τῆς Νεαπόλεως. Μετ' ὀλίγον εἶδε δραμόντας στρατιώτας οἵτινες ἀνεζήτητον μετὰ προσοχῆς τὸν ἀποδράσαντα φυλακισμένον, ἀλλ' ὁ Φαβιάνης εἶχεν ἀπαντας ἐξκαπτήσῃ ἐκ τῶν προτέρων κρυπτόμενος κατὰ τὸ διάστημα τῆς φυγῆς αὐτοῦ. Μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας ἔμαθον ὅτι εὐρίσκετο εἰς Τουλὸν μετὰ τοῦ Ζαφαρίνου. Δι' ὃ ἐδικάσθησαν ἐκ νέου ἐρήμην καὶ κατεδικάσθησαν εἰς θάνατον δι' ἀγχόντης. Ὁ δεσμοφύλαξ Ζαφαρίνος ἐγένετο γνωστότατος, ἡ δὲ δημοτικότης τοῦ Φαβιάνην ἠύξησεν ἕνεκα τῆς πομπῆς ἣν ἐποίησαν ἵνα ἐκτελέσωσι τὴν καταδίκην εἰς ἀνδρείκελον αὐτοῦ. Τὴν ἐσπέραν τοῦ ψευδοῦς τούτου ἀπαγχονισμοῦ ἡ κυβέρνησις ἔμαθεν ὅτι οἱ ἀλιεῖς καὶ οἱ λαζαρόνοι ἤδον ἄσμα πρὸς τιμὴν τοῦ Φαβιάνην, καὶ ὅτι εἰς τινὰ συναναστροφὴν ἀπηγγέλθη ὡδὴ πρὸς τιμὴν τοῦ Φαβιάνην, μετὰ φρίκης δὲ παρετήρησεν ὅτι ποικίλα διεδίδοντο περὶ τοῦ προγεγραμμένου τούτου, ὃν ἀπεκάλουν ἤρωα. Δι' ὃ πλείστα ὑπουργικὰ συμβούλια συνεκροτήθησαν, καθ' ἃ ἐγένετο λόγος ἵνα ζητησῶσι παρὰ τῆς γαλλικῆς κυβερνήσεως τὴν παραδοσιν τοῦ Φαβιάνην. Ἄν τις ἐτόλμα νὰ προτείνῃ ἵνα οὗτος δολοφονηθῆ εἴτε δι' ἐγχειριδίου, εἴτε δηλητηριαζόμενος, ἤθελεν εὖρη πολλοὺς συμφωνοῦντας, ἀλλὰ κατέληξαν μόνον εἰς τὸ νὰ ἐμπιστευθῶσι τὴν ὑπόθεσιν ταύτην εἰς σπουδαίον πολιτικόν, ὑποσχεθέντα νὰ κάμῃ ὅπως μὴ τελεσφορήσῃ τὸ σχέδιον τῶν φιλοπατριδῶν. Εἰς οὐδὲνα ἠθέλησε νὰ εἴπῃ τὰ μέσα ἅτινα ἐσκόπει νὰ μεταχειρισθῆ, διεβεβαίωσεν ἀπαντας μόνον ὅτι τὰ πάντα θὰ ἐγίνοντο ἀθροῦδως, καὶ ἀνευ νέας τινὸς καταδρομῆς οὔτε κατὰ τοῦ μαρκεσίου, οὔτε κατὰ τῶν φίλων του, καὶ ὅτι πρὸς τοῦτο δὲν ἐχερειαζέτο οὔτε φυλακὰς, οὔτε βεσάνους, οὔτε δῆμιον. Ἡ πολιτικὴ αὕτη ἐφάνη ἀρίστη πρὸς τοὺς κυβερνῶντας καὶ ἐπειδὴ ἠσθάνοντο ἑαυτοὺς ἀνικάνους νὰ πράξωσιν ἄλλως, ἐδέχθησαν ὅτι τοῖς προτεινέτο, καίτοι ἐφαίνετο αὐτοῖς ἀδύνατον. Ἡναγκάσθησαν ὅμως ν' ἀναμῆνωσι τ' ἀποτελέσματα, τοῦθ' ὅπερ καὶ ἡμεῖς θὰ πράξωμεν, δι' ὃ θέλομεν ἐπανέλθῃ παρὰ τῷ Φαβιάνην καὶ τῇ Φιαβίλᾳ.

Διέμενον ἐν Παρισίοις ἐν οἷς ἔζων ἀρεκατὰ εὐπρεπῶς, διότι ἀπαντα τὰ κτήματα τοῦ Φαβιάνην καὶ τῆς συζύγου του ἐδημεύθησαν καὶ μόνη περιουσία τοῖς ἀπέμει-

νεν ὄσα χρήματα ἠδυνήθησαν ν' ἀποστείλωσιν εἰς Γαλλίαν. Ὁ Ζαφκρίνος ἦτο τὸ πᾶν ἐν τῇ οἰκίᾳ, αὐτὸς ἐπιστάτης, αὐτὸς ὑπηρέτης, φίλος καὶ πρὸ πάντων λίαν ἀφωσιωμένος πρὸς τὴν Φαβίλιαν, ὡς πατὴρ πρὸς τὸ τέκνον του. Ὁ Ζαφκρίνος ἦτο τριακοντούτης ἀνὴρ, ὑπηρέτης ὑπὸ τὸν Πέλλικον κατὰ τὴν βασιλείαν τοῦ Ἰωακείμ Μυράτ, καὶ τῇ προστασίᾳ τοῦ παλαίου ἀρχηγοῦ του ἐγένετο ὑπάλληλος τῆς φυλακῆς τῆς Νεαπόλεως, σῶζων δὲ τὸν Φαβιάνην ἤρξατο ν' ἀποδεικνύῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του καὶ τὴν εἰδωλολατρείαν του σχεδὸν πρὸς τὸν Πέλλικον, ἣν μετέφερον ἐπὶ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ.

Ὁ βίος δὲ ὁ Φαβιάνης διήγεν εἰς Παρισίους, ἦτο ἀπλοῦς καὶ ἐντίμως ἐνησχολημένος. Εὐθὺς ἄμα τῇ ἀφίξει του, οἱ καλλίτεροι οἴκοι τῶν φιλελευθέρων γάλλων ἐδέξαντο τοῦτον μετὰ σπουδῆς, αὐτὸς δ' οὐτό ἐπίσης τοὺς ἐδέχετο ἐνίοτε ἐν τῷ οἴκῳ του, καὶ τοιοῦτοτρόπως προσέφερον εὐάρεστον διασκέδασι πρὸς τινὰς ἰταλοὺς πρόσφυγας, οἵτινες δὲν ἐστερουνοτο ἐπίσης τῶν βοηθειῶν τούτων. Ἡ ἀξιοπρεπὴς καὶ ἀγαθοεργὸς διαγωγή του εἴλκυσε πρὸς αὐτὸν τὴν ἀγάπην τῶν πλειστων μεταξὺ τούτων καὶ ὅτε οὗτοι κατάρθωνεν ν' ἀποστέλλωσιν ἐπιστολάς τινὰς εἰς Ἰταλίαν, ἅπαντες ἔγραφον ἐπαίνους καὶ πολλὰς ἐλπίδας περὶ τοῦ Φαβιάνη. Αἱ ἐπιστολαὶ αὗται ἐξεμεταλλεύοντο ἐπιδέξιως εἰς Νεάπολιν, δι' ἣν τὴν φήμη τοῦ προγεγραμμένου ἠῤῥξανεν καθ' ἑκάστην, ἐν ᾧ ὁ πολιτικός, δὲν ἀνωτέρω ἀνεφέραμεν, ἐκθεθεϊμένος εἰς τοὺς ἐμπαιγμοὺς καὶ φόβους τῶν συναδέλφων του, ἤρκετο ν' ἀπαντᾷ μετὰ πεποιθήσεως:— Ἀφήσατέ με νὰ ἐνεργήσω, ἀφήσατέ με, παρακαλῶ..

Ἐν τούτοις οὐδὲν ἐφαίνετο ἀγγέλον ὅτι ἐνεργεῖ, διότι οὐδὲν συνέβαινον εἰς Παρισίους μαρτυροῦν ὅτι ὁ Φαβιάνης ἐπετηρέτο ἢ προὔδιετο. Πράγματι ὁ βίος του ἦτο ὁ αὐτός, τοιοῦτοτρόπως ἐπιδέξιως ὥστε νὰ μὴ φοβίξῃ τὴν γαλλικὴν κυβέρνησιν καὶ νὰ στενοχωρῆ τὴν νεαπολιτανικὴν ἀρχὴν. Εἰς μίαν μόνην περίστασιν ὅμως ὁ Φαβιάνης δὲν ἐφέρθη φρονίμως καὶ ἐξεδήλωσε λίαν ὑψηλοφώνως τὴν ζωηρότητα τῶν γνωμῶν του.

Ἡμέραν τινὰ καθ' ἣν εὐρίσκετο εἰς τὸ θέατρον τοῦ Μελοδράματος, ἐντὸς θεωρείου τῆς πρώτης σειρᾶς, μεγάλη κίνησις ἐγένετο εἰς τὴν πλατεῖαν καὶ ἅπαντες ἐθεώρησαν θεωρεῖον, εἰς ὃ εἰσῆλθε γυνὴ σπανίας καλλονῆς καὶ κομψότητος. Ἦτο μετρίου λεπτοῦ ἀναστήματος, τὸ πρόσωπόν της ὠχρὸν ὀλίγον, ἡ δὲ μέλαινα κόμη της ἐπιπτε μέχρι τῶν ὠμων της· οἱ ὀφθαλμοὶ της ἀπῆστραπτον, αἱ δὲ βλεφαρίδες της ἦσαν βαθέος μελανοῦ χρώματος ὅπως καὶ αἱ ὀφρεῖς της, τὰ χεῖλη της ῥόδινα καὶ οἱ ὀδόντες αὐτῆς, ὅσκις ἐμειδιά, ἐφαίνοντο λευκότατοι. Ἐνώτια ἀδαμάντινα ἐκόσμου τὰ ὠτά της, ὡς καὶ ἀδαμάντινος σταυρὸς κρεμάμενος ἀπὸ μελανοῦ βελούδου ἦτο εἰς τὸν λαιμόν της. Ἐφόρει κυανὴν ἐσθῆτα λεπτῶς ὑφασμένην, κεκοσμημένην ὑπὸ μεταξίνων μελανῶν τριχάπτων. Οἱ γυμνοὶ καὶ λεπτοὶ βραχιόνες της ἐκόσμουνο εἰς

τὸν καρπὸν ὑπὸ ψελλίων ἀδαμαντίνων, ἐν ᾧ αἱ χεῖρές της ἐλαμπον ἐκ δακτυλίων. Εὐκόλως ἐμάντευε τις ὅτι ἦτο ξένη.

Ἡ προσοχὴ ἅπαντων εὐρίσκετο εἰς τὸ θεωρεῖον ἐν ᾧ ὑπῆρχεν ἡ γυνὴ ἐκείνη, αὐτὴ δὲ αὐτὴ ἡ μαρκησία πλειστάκις ἐκυψεν ἐκτὸς τοῦ ἰδικοῦ της ἵνα θχυμάσῃ τὴν ἔκτακτον ταύτην καλλονὴν, ὅτε ὁ Φαβιάνης, παρασυρθεὶς ὑπὸ τοῦ γενικοῦ παραδείγματος ἀπεφάσισε νὰ καταλίπῃ τὴν θέσιν του, ἵνα ἴδῃ πόσον ἡ ξένη αὐτὴ ἦτο ἀξία τῶν ἐπαίνων οὗς, ἡ τόσον ὠραία ἐπίσης Φαβίλιαν, τῇ ἀπέδιδε. Τὸ κίνημα τῆς μαρκησίας παρετηρήθη καὶ προσεῖλκυσε ἐπ' αὐτῆς τὴν προσοχὴν τῆς ξένης, δι' ὃ ὅταν ὁ Φαβιάνης προὔχωρῃσεν ἵνα θεωρήσῃ ταύτην εἶδε τοὺς ὀφθαλμοὺς της προσηλωνωμένους ἐπ' αὐτοῦ καὶ πάραυτα ἐλαφρὸς χαιρετισμὸς τῷ ἐδήλωσεν ὅτι ἀνεγνωρίσθη. Τὸ πρόσωπον τοῦ Φαβιάνη κατελήφθη ὑπὸ κατηφείας ἐκ τοῦ χαιρετισμοῦ τούτου καὶ ταχέως ἀπεσύρθη ἐκ τῶν ἐμπροσθεν τοῦ θεωρείου, χωρὶς ν' ἀνταποδώσῃ τὸν ἐλαφρὸν χαιρετισμὸν τῆς χαιρετισιάσης αὐτόν.

— Γνωρίζεις αὐτὴν τὴν ὠραίαν γυναῖκα; τὸν ἠρώτησεν ἡ Φαβίλιαν.

— Καὶ σὺ ἐπίσης, ἀπεκρίθη ὁ Φαβιάνης.

— Ἐγὼ; ποσῶς! ἀπεκρίθη ἡ μαρκησία, θεωροῦσα αὐτὴς τὸ θεωρεῖον τῆς ἀγνωστοῦ, ἣν εἶδε προσεκτικῶς παρατηροῦσαν ταύτην. Ὅχι, οὐδέποτε εἶδον τὸ πρόσωπον τοῦτο, διότι ἄλλως τε θὰ μ' εἶχε καταλίπῃ ἐντύπωσιν καὶ δὲν θὰ τὸ ἐλησμόνουν. Ὅχι, σὲ βεβαίῳ! Δὲν τὴν γνωρίζω, ἐπανελάθε παρατηροῦσα ἀκόμη τὴν ξένην, ἣς οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν πάντοτε προσηλωμένοι ἐπ' αὐτῆς.

— Ἴσως, εἶπεν ὁ Φαβιάνης, δὲν τὴν εἶδες ποτέ, ἀλλὰ γνωρίζεις βεβαίως τὸ ὄνομά της, γνωρίζεις τὸ ὄνομα τῆς κομήτης Πάλλα.

— Ἡ ὠραία Ὀκταβία! ἀνέκραξεν ἡ Φαβίλιαν, αὐτὴ λοιπὸν εἶναι;

Καὶ ὑπὸ ἀκατανικήτου περιεργίας ἐλκυσθεῖσα ἠθέλησε νὰ τὴν ἴδῃ, αὐτὴς δὲ εἶδε ταύτην παρατηροῦσαν τὸ θεωρεῖον της, ὡς ἐὰν ἤθελε νὰ εἰσχωρήσῃ τὸ βλέμμα της. Τότε ἡ Φαβίλιαν στραφεῖσα πρὸς τὸν σύζυγόν της, ἀναγινώσκοντα μετὰ προσοχῆς ἐφημερίδα τινὰ, τῷ εἶπε μειδιωσά.

— Ἀληθῶς, φίλε μου, δὲν εἶσαι δίκαιος. Σὺ μόνος εἰς Νεάπολιν μ' ἔλεγες ὅτι ἡ κόμησσαι δὲν ἦτο ποσῶς ὠραία· ἡ δὲν εἶσαι εἰλικρινῆς ἡ δὲν ἔχεις καλαισθησίαν.

— Φαβίλιαν, ἀπεκρίθη πρὸς αὐτὴν ὁ σύζυγός της μειδιών, ποῖαν γυναῖκα δύναται τις νὰ εὕρῃ ὠραίαν πλησίον σου; Ἄλλως τε, προσέθηκε μετ' ἀποστροφῆς σχεδόν, ἡ κόμησσαι δὲν μοι ἀρέσκει, διότι διάγει κακῶς.

— Ὁ Σπάφας συχνάκις μὲ εἶπεν ὅτι τὴν εἶχον πολὺ συκοφαντήσῃ, εἶπεν ἡ μαρκησία.

— Ἴσως ὁ Σπάφας εἶχεν ἀνάγκην νὰ τὸν πιστεύσουν, ὑπέλαβεν ὁ Φαβιάνης μειδιών, διότι εἶτε ἐξ ἔρωτος, εἶτε ἐκ ματαιότητος ἀγαπᾷ τις νὰ ἐπαινῆ τὸ εἰδωλὸν ὁπερ λατρεῖται. Ἡ καταστροφή ὅμως τῆς

περιοσίαις τινῶν ἐκ τῶν πλουσιωτέρων νέων μας, εἶναι μορφή διὰ τὴν ὁποίαν εἶναι ἀδύνακτον νὰ δικαιολογηθῇ αὐτὴ.

— Ἀλλὰ σὺ αὐτὸς μοὶ εἶχες εἶπῃ ὅτι οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἐδικαιοῦτο νὰ παραπονεθῇ, διότι οὐδὲν εἶχεν αὐτὴ ὑποσχεθῆ εἰς αὐτοὺς καὶ ὅτι οὐδὲν τοῖς παρεχώρησε

— Βεβαίως, ἀπεκρίθη ὁ Φαβιάνης, ἀλλ' ὅ,τι ἡ φιλαρέσκος ἀφίνει νὰ ἐλπίξῃ τις, εἶναι ἐλκυστικώτερον καὶ ἀπιστότερον τοῦ ἔρωτός της. Ἄλλως τε νομίζω ὅτι οὐδεὶς ποτε πράττει διὰ τὴν γυναῖκα του παρ' ὅ,τι ἐκείνη θέλει ν' ἀποδεχθῇ καὶ ὅτι πάντοτε αὐτὴ εἶναι κυρία νὰ ἐμποδίσῃ τὰς τρέλλας τῶν λατρευτῶν της.

Ἐπεταί συνέχεια.

\* \* \* B.

## Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

### ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΛΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

— Καὶ τὸ ἀπρόοπτον δυστύχημα τοῦ βασιλέως Καρόλου Θ', τὸ ὅποιον ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης λησμονεῖ, εἶπεν ὁ δούξ, ἐνῶ εἶναι ἀξίον πάσης μνείας; Οὗτος δὲν κατελήφθη ὑπὸ τοῦ αἰφνιδίου δυστυχήματος οὔτε ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ, οὔτε ἐκ τοῦ ὠτός, οὔτε ἐκ τοῦ ὤμου ἢ τῆς ῥίνος, ἀλλ' ἐκ τοῦ στόματος.

— Πῶς εἶπετε; ἀνέκραξεν ὁ Φραγκίσκος.

Ὁ Ἐρρίκος Γ' ἤκουσε κροτοῦν ἐπὶ τοῦ δαπέδου τὸ βῆμα τοῦ ἀδελφοῦ του, ὅστις ὑπεχώρει ἐντρομος.

— Ναί, ἐξοχώτατε, ἐκ τοῦ στόματος, ἐπανελάθεν ὁ δούξ Γκιζης· εἶναι ἐπικίνδυνα τὰ περὶ θήρας βιβλία, τῶν ὁποίων τὰ φύλλα εἶναι μετ' ἀλλήλων συγκεκολλημένα, ὥστε δὲν δύναται τις νὰ φυλλομετρήσῃ αὐτὰ, χωρὶς νὰ φέρῃ τὸν δάκτυλον εἰς τὸ στόμα ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν· τὰ παλαιὰ βιβλία διαφθεύρουσι τὸν σίελον, ἐπομένως ὁ ἄνθρωπος, ἂν ἐτι ἦναι βασιλεύς, δὲν ζῆ πολὺ μὲ διαφθαρένον σίελον.

— Δούξ! δούξ! ἐπανελάθε δις ὁ πρίγκηψ· νομίζω ὅτι πλάττετε ἀδικήματα, χάριν ἀστεϊσμοῦ.

— Ἀδικήματα! ἀνεφώνησεν ὁ Γκιζης· ἀλλὰ τίς, λοιπὸν, λαλεῖ ὑμῖν περὶ ἀδικημάτων; Ἐξοχώτατε, μνημονεῦω ἀπλῶς τῶν αἰφνιδίων δυστυχημάτων, ἀκούετε καλῶς; Δὲν εἶναι ἐπίσης ἀπρόοπτον δυστύχημα τὸ συμβᾶν εἰς τὸν βασιλέα Κάρολον Θ' εἰς τὸ κυνήγιον;

— Ἴδου νέα πράγματα, εἶπεν ὁ Σχικῶ, δι' ἐσέ, ὁ ὅποιος εἶσαι κυνηγός, Ἐρρίκε· ἀκουσον, ἀκουσον, θὰ ἦναι περιεργον.

— Τὰ ἡξέυρω.

— Ἐγὼ ὅμως δὲν τα ἡξέυρω, διότι δὲν εἶχον παρουσιασθῆ ἀκόμη εἰς τὴν αὐλήν, ἀπεκρίθη ὁ Σχικῶ.

— Ἠξέυρετε, ἐξοχώτατε, περὶ τίνος κυνηγίου θὰ ὀμιλήσω; ἐξηκολούθησεν ὁ λαρραϊνὸς πρίγκηψ· περὶ τοῦ κυνηγίου, κατὰ τὸ ὅποιον, ἐπὶ τῇ εὐγενεῖ προαιρέσει νὰ φρονεῖσθε τὸν ἐπιστρέφοντα νὰ ἐπιπέσῃ κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ σας ἀγρίοχοιρον, ἐπυ-

ροβολήσατε μετὰ τῆς σπουδῆς, ὡς-  
τε, ἀντὶ νὰ προσβάλητε τὸ σκοπεύμενον  
ζῶον, ἐτραυματίσατε ἐκεῖνον, καθ' οὐ δὲν  
ἐσκοπεύετε. Ἐκεῖνος ὁ πυροβολισμός, ἐξο-  
χώτατε, ἀποδεικνύει πόσον πρέπει νὰ δυ-  
σπιστῆ τις πρὸς τὰ τυχαῖα. Πάντες ἐν τῇ  
αὐτῇ γινώσκουσιν, ἐξοχώτατε, τὴν ὑμε-  
τέραν εὐθυβολίαν, ἐπομένως θὰ ἐξεπλα-  
γητε μεγάλως ἐπὶ τῇ ἐν λόγῳ ἀστοχίᾳ ὑ-  
μῶν, ὅτε μάλιστα οἱ κωλολόγοι διέσπει-  
ρον, ὅτι ἡ ὑπὸ τὸν ἵππον πτώσις τοῦ  
βασιλέως ἠδύνατο νὰ φέρῃ αὐτῶ τὸν θά-  
νατον, ἐὰν μὴ ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας  
ἐφόρευε τὸν ἀγριόχοιρον, τὸν ὅποιον ἡ ὑ-  
μετέρα ὑψηλότης ἠστόχησεν.

— Ἄλλ' ὅποιον ἐνδιαφέρον, εἶπεν ὁ  
δουξ δ' Ἀνζιού, προσπαθῶν ν' ἀναλάβῃ τὴν  
ψυχραιμίαν, τὴν ὅποιαν ἡ εἰρωνεία τοῦ  
δουκὸς Γκίζη εἶχε διαταράξει, ὅποιον ἐν-  
διαφέρον θὰ εἶχον ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ βα-  
σιλέως ἀδελφοῦ μου, ἀφοῦ ὁ διάδοχος τοῦ  
Καρόλου Θ' θὰ ἐκαλεῖτο Ἑρρίκος Γ' ;

— Μίαν στιγμὴν, ἐξοχώτατε, ἄς ἐνο-  
ηθῶμεν ὑπῆρχε τότε εἰς θρόνος κενός, ὁ  
τῆς Πολωνίας, ὁ δὲ θάνατος τοῦ Καρόλου  
Θ' ἤθελε κενώσῃ ἕνα ἕτερον, τὸν τῆς Γαλ-  
λίας. Ἀναμφιβόλως, εἶμαι βέβαιος, ὁ ἀ-  
δελφός σας ἤθελεν ἐκλέξει τὸν θρόνον τῆς  
Γαλλίας, ἀλλὰ καὶ ὁ θρόνος τῆς Πολω-  
νίας εἰς τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς εἶναι  
λίαν ἐπιθυμητός, ἀφοῦ ὑπάρχουσιν ἀνθρω-  
ποι, οἵτινες, ὡς με βεβακιοῦσιν, ἐποφθαλ-  
μιῶσι καὶ τὸ τὸ θρονιδιον τοῦ βασιλέως  
τῆς Ναβάρρας ! Ἄλλως, διὰ τοῦ θανάτου  
τοῦ Καρόλου, θὰ προσηγγίζετε εἰς τὸν  
θρόνον κατὰ μίαν βαθμίδα. Ὁ βασιλεὺς  
Ἑρρίκος Γ' ἐπανῆλθεν ἐκ τῆς Βαρσοβίας  
ἐντὸς μόνων δέκα ἡμερῶν, διατί δ' ὑμεῖς  
δὲν θὰ ἐπράττετε ὅ, τι ἐπραξεν ὁ Ἑρρίκος  
Γ', ἐν περιπτώσει τυχαίου τινός ;

Ὁ Ἑρρίκος Γ' ἠτένισε τὸν Σχικῶ, ὅς-  
τις ἠτένισεν ἐπίσης τὸν βασιλέα οὐχὶ μὲ  
τὴν συνήθη τῶν τρελλῶν σαρκαστικὴν καὶ  
πονηρὰν ἔκφρασιν, ἀλλὰ μετὰ φιλοστόργου  
ἐνδιαφέροντος, τὸ ὅποιον ἐξηλείφθη σχε-  
δὸν παραχρῆμα ἐκ τοῦ ἡλιοκαοῦς προσώ-  
που του.

— Τι ἐκ τούτου συμπεραίνετε, δουξ ;  
ἠρώτησε τότε ὁ δουξ δ' Ἀνζιού, θέτων ἡ  
προσπαθῶν νὰ θέσῃ τέρμα εἰς συνδιάλεξιν,  
ἐξ ἧς διεφάνετο τὸ μέγεθος τῆς δυσαρ-  
σειας τοῦ δουκὸς Γκίζη.

— Συμπεραίνω, ἐξοχώτατε, ὅτι ἕκ-  
στος βασιλεὺς ἔχει τὸ δυστύχημά του, ὡς  
πρὸ μικροῦ εἶπομεν. Λοιπὸν, ὑμεῖς εἴθε  
τὸ ἀναπόφευκτον δυστύχημα τοῦ Ἑρρίκου  
Γ', ἰδίως ἐὰν εἴσατε ἀρχηγός τῆς Ἑνώσεως,  
διότι τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀντιστοιχεῖ πρὸς  
τὸ ἀξίωμα τοῦ βασιλέως καὶ μὴ λαμβανο-  
μένου ἐτι ὑπ' ὄψιν, ὅτι, γινόμενος ἀρχηγός  
τῆς Ἑνώσεως, θέτετε ἐκποδῶν τὸ δυσ-  
τύχημα τῆς προσεχοῦς βασιλείας τῆς Ὑ-  
μετέρας, Ὑψηλότης δῆλα δὴ τὸν Βε-  
αρνόν.

— Προσεχοῦς βασιλείας ! τὸ ἀκούεις ;  
ἀνέκραξεν ὁ Ἑρρίκος Γ'.

— Διάβολε ! Πιστεύω, ὅτι τὸ ἀκούω,  
εἶπεν ὁ Σχικῶ.

— Ὄστε ; . . . εἶπεν ὁ δουξ Γκίζη.

— Ὄστε, ἐπανέλαβεν ὁ δουξ δ' Ἀνζιού,  
θὰ δεχθῶ δὲν εἶναι αὕτη καὶ γνώμη ὑμῶν ;

— Τί λέγετε ; εἶπεν ὁ λωρραίνος πρίγ-  
κηψ' μάλιστα σὰς ἱκετεύω νὰ δεχθῆτε, ἐ-  
ξοχώτατε.

— Καὶ ὑμεῖς ἀπόψε ;

— Ὄ ! ἐστὲ ἡσυχος' ἀπὸ τῆς πρώτας  
οἱ ἀνθρωποὶ μου εἶναι εἰς ἐνέργειαν, ἀπόψε  
δὲ θὰ διεγερθῆ ἡ περιεργία τῶν Παρισίων.

— Τί, λοιπὸν, θὰ γίνῃ ἀπόψε εἰς τοῦς  
Παρισίους ; ἠρώτησεν ὁ Ἑρρίκος.

— Πῶς ! Δὲν μαντεύεις ; ἀπήντησεν ὁ  
Σχικῶ.

— Ὅχι.

— Ὄ ! πόσον εἶσαι μαρός, τέκνον μου !  
ἀπόψε θὰ ὑπογραφῆ ἡ Ἑνωσις, δημοσίως  
ἐννοεῖται, διότι πρὸ πολλοῦ ὑπογράφεται  
καὶ ξαναὑπογράφεται κρυφίως' μόνῃ ἡ ἐ-  
πιδοκιμασία σου προσεδοκάτο, ἀφοῦ δ' ἐ-  
δωκας αὐτήν, ὑπογράφεται ἀπόψε δημο-  
σίως. Βλέπεις, Ἑρρίκε, ὅτι τὰ δυστυχήματά  
σου . . . διότι σὺ ἔχεις δύο . . . δὲν χάν-  
νουν καιρὸν ;

— Ἐχει καλῶς, εἶπεν ὁ δουξ δ' Ἀν-  
ζιού' ἀπόψε, δουξ.

— Ναί, ἀπόψε, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος.

— Πῶς, ἀπήντησεν ὁ Σχικῶ, θὰ ἐκτε-  
θῆς ἀπόψε νὰ διατρέξῃς τὰς ὁδοὺς τῆς  
πρωτευούσης, Ἑρρίκε ;

— Ἀναμφιβόλως.

— Σφάλεις, Ἑρρίκε.

— Διατί ;

— Προσοχὴ εἰς τὰ δυστυχήματα !

— Θὰ συνοδεύομαι καλῶς, ἔσο ἡσυ-  
χος' ἄλλως, ἐλθὲ μαζύ μου.

— Καλέ, τέκνον μου, μ' ἐκλαμβάνεις  
ὡς οὐγονόττον. Ἐγὼ ὅμως εἶμαι καλὸς κα-  
θολικός καὶ θέλω νὰ ὑπογράψω τὴν Ἑ-  
νωσιν δεκάκις καὶ ἑκατοντάκις.

Αἱ φωναὶ τῶν δουκῶν δ' Ἀνζιού καὶ  
Γκίζη ἐσβέσθησαν.

— Μίαν λέξιν ἀκόμη, εἶπεν ὁ βασιλεὺς  
πρὸς τὸν Σχικῶ, ὅστις ἐκινήθη ν' ἀναχω-  
ρήσῃ. Τί φρονεῖτε περὶ τούτων ;

— Φρονῶ, ὅτι ἕκαστος τῶν προκατό-  
χων σου ἠγνῶει τὰ δυστυχήματά του : ὁ  
Ἑρρίκος Β' δὲν εἶχε προῖδει τὸν ὀφθαλ-  
μόν' ὁ Φραγκίσκος Β' δὲν εἶχε προῖδει τὸ  
οὐς ; Ἀντώνιος ὁ Βουρβόνος δὲν εἶχε προῖ-  
δει τὸν ὦμον καὶ ἡ Ἰωάννα δ' Ἀλβρὲ τὸ  
στόμα. Σεῖς ὅμως πλεονεκτεῖτε ἐπ' αὐτῶν  
κατὰ τοῦτο, ὅτι γνωρίζετε τὸν ἀδελφόν  
σας, Μεγαλειότατε.

— Ναί, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, καί, μὰ τὸν  
διάβολον, θὰ το αἰσθανθῶσι.

Ἐπειτα συνέχεια.

Δμλ.

## Η ΘΡΑΥΣΘΕΙΣΑ ΚΙΘΑΡΑ

[Ἐκ τῆς εἰς Ἰσπανίαν περιηγήσεως τοῦ γάλλου  
P. L. Imbert.]

Εἶμαι βεβαιότατος ὅτι εἰς Σεβίλλην ἄπαντες  
ἐνθυμοῦνται τὴν συγκινητικὴν ἱστορίαν ἣν μέλλω  
ν' ἀφηγηθῶ.

Ἐἶς τινα, παρὰ τὴν μητρόπολιν, παλαιὸν οἰ-  
κίσκον, ἔζη μετὰ τῆς μητρὸς τῆς περιχαλεστάτης

νεῆνις, ζωηρὰ καὶ περιπαθὴς ὅπως ὄλαι αἱ Ἀνθα-  
λουσαί, ἀλλὰ χαριεστέρα ὄλων.

Νέος τις ἦ αὐτο παραφθῶν ταύτης καὶ καθ'  
ἐκάστην σχεδὸν νύκτα μετέβαιεν νὰ παίξῃ ὑπὸ  
τὸ παράθυρόν τῆς, κιθάραν καὶ ν' ᾄδῃ, διὰ συγκε-  
κινημένης φωνῆς, αὐτοσχέδια ἄσματα πλήρη πά-  
θους. Αἱ γορδαὶ ἔδονοντο ἠχηρόταται ἐν τῇ σιγῇ  
τῆς νυκτός, τὸ δὲ ἄσμα ἀνῆρχετο πρὸς τὸν σιδη-  
ροῦν ἐξώστην καὶ οἱ περιπαθεῖς τούτου λόγοι ἀν-  
τήχυν εἰς τὰ ὦτα τῆς μελαγχροῦς Σεβίλλιανῆς  
καὶ εὐάρεστον μετ' ἄμα διέστειλε τὰ ἐρυθρότατα  
χείλη τῆς. Ἦν ἴγε σιγὰ τὸ παράθυρόν τῆς καὶ  
σιγώτερον ἔτι ἀπεκρίνετο ἐρωτικῶς εἰς τὰς ἀγνάς  
ἐκεῖνας ἐνδύσεις διαπύρου ἔρωτος. Ἐπὶ πολλὰς  
Ἵρας σανομίλου τοιουτοτρόπως, χωρὶς οὐδεὶς  
ποτε νὰ ταράξῃ αὐτοῦς.

Ἐκάστη σερενάδα ἦτο καὶ ἐρωτικὴ ἐξ-  
μολόγησις, συχνὰ δὲ αὐταὶ ἐγίνοντο.

Ἐσπέραν τινὰ τὸ παράθυρον ἔμεινε κεκλεισμέ-  
νον. Ὁ νεανίας ἀνῆσυχος ἀναρχῆται τὰς κιθλι-  
δας καὶ παρατηρεῖ ἐντὸς τοῦ ὀμματίου, ἀλλ' αὐτὸ  
εἰν' ἔρημον καὶ σκοτεινόν . . . Πλήρης ἀγωνίας  
κρούει, φωνάζει διὰ πεπνυμένης φωνῆς . . . ἀλλ'  
οὐδεὶς ἀπαντᾷ εἰς τὴν φωνὴν του . . .

Τί συνέθη λοιπὸν ; . . . Μὴ ἡ προσφιλὴς τῶν  
δνεῖρων του μετῴχησε ; μὴ ἐχθρὸν διὰ παντός ; . .  
Δὲν θὰ ἴδῃ λοιπὸν, εἰς τὸ ἀμυδρὸν ὡς τῆς λυ-  
χνίας, τὸ θεῖον ἐκεῖνον πρόσωπον τὸ πρὸς αὐτὸν  
ἐσκυμμένον, τὸ μειδῶν, τὸ καταμαγεῦον αὐτόν ; . .

Φρικῶδες προαίσθημα τὸν βασανίζει, ὁ πυρετὸς  
τὸν ταράσσει, οἱ ὀδόντες του συγκρούονται καὶ  
ἄπαν τὸ σῶμά του σκιρτᾷ . . .

Ἰερεὺς διέρχεται τὸν ἔρωτά.

— Πρὸ Θεοῦ ! ἀποκρίθητε, ἐξηγήσατέ μοι τὴν  
ἀπουσίαν ταύτην . . . Εὐρσκειτο ἐκεῖ πάντοτε ὅταν  
ἠρχόμην . . . καὶ ἐφάνετο εἰς τοὺς πρώτους τῆς  
κιθάρας μου ἤχους . . . Διὰ τῆς εὐμενείας τῆς ἐνε-  
θάρρυνε τὴν ἐκδήλωσιν τῶν αἰσθημάτων μου . . .  
Καὶ ἀπόψε . . . ἀπόψε, ὄμοι ! . . .

Ὁ ἱερεὺς λαμβάνει τὰς χεῖράς του καὶ τὸν  
θεωρεῖ συγκινημένον.

— Δυστυχῆς τέκνον, τὴν ἠγάπας ;

— Τὴν λατρεύω !

— Κλαῦσε, λοιπὸν ! . . . Σήμερον τὴν πρώτην  
τὴν ἐνεταφίασ !

— Ἀπέθανεν ! . . . ὦ ! . . . ἀπέθανεν, ἐκεῖνη διὰ τῆς  
ὀπίας ἐγὼ ἔζων ! . . .

Ὁ δυστυχῆς νέος κατέπεσεν ἐπὶ τινος μεγάλου  
λίθου, ἀσθμαίνων δὲ καὶ θεορουθημένος ἀποσπᾷ  
τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του.

— Ἀπέθανεν ! . . . ἀπέθανεν ! . . . ἐπαναλαμ-  
βάνει μὲ σκυθρωπὸν ὄμμα καὶ μὲ τὸ πρόσωπον  
φρικῶδες συνεσταλμένον.

Ἀφνης ἐγείρεται καὶ βαδίζει, ἡ μᾶλλον σύρ-  
ται πρὸς παναγίαν τινὰ τεθειμένην ἐντὸς σπηκοῦ,  
εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ.

— Ὄ! Παρθένη ! ἀνακράζει, μὴ ζηλοτύπει ἂν  
ἠγάπων ἐκείνην ὅσον καὶ ἐγὼ, διότι εἶχε τὴν οὐ-  
ρανίαν καλλονήν σου, καὶ ὁ ἔρωσ μου ἦτο λα-  
τρεία . . . τῶρα ὅτε ἐκεῖνη ἀπέθανεν, ὅτε ἡ ψυχὴ  
τῆς συμμιγνύεται μετὰ τῆς Σῆς εἰς τοὺς κόλπους  
τοῦ Ἄνωτάτου, ἐπιτρέψον μοι νὰ κάμω εἰς σὲ τὴν  
σερενάδα ν τὴν ὅποιαν προώριζον δι' ἐκείνην . . .

Καὶ ἐπὶ ὀλόκληρον ὦραν, γονυπετῆς ἐπὶ τοῦ  
λιθοστρώτου, ἀνέδωκε τὸν ἀπελπισμὸν του διὰ  
συγκινητοῦ καὶ ἀφελούς ἄσματος.

Ὅταν ἐτελείωσεν, ἔβραυσε τὴν κιθάραν του καὶ  
συγκρατῶν τὴν καρδίαν του ἀνεχώρησεν ἐσπευ-  
σμένος.

Τὴν ἐπιούσαν τὸ πτώμά του ἐπέπλεον ἐπὶ τῶν  
ὕδατων τοῦ ποταμοῦ Γουαδαλκουϊθέρου . . .

..

Φύλλα προηγούμενα εὐρίσκονται εἰς τὸ γρα-  
φεῖον τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων, τιμώμενα  
ἀντὶ λεπτῶν 10 διὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι καὶ 20 διὰ  
τοὺς ἐν τῇ ἐξωτερικῇ, ἀποστέλλονται δὲ εἰς τὸν αἰτή-  
σοντα ἄμα τῇ παραλαβῇ τοῦ ἀντιτίμου.